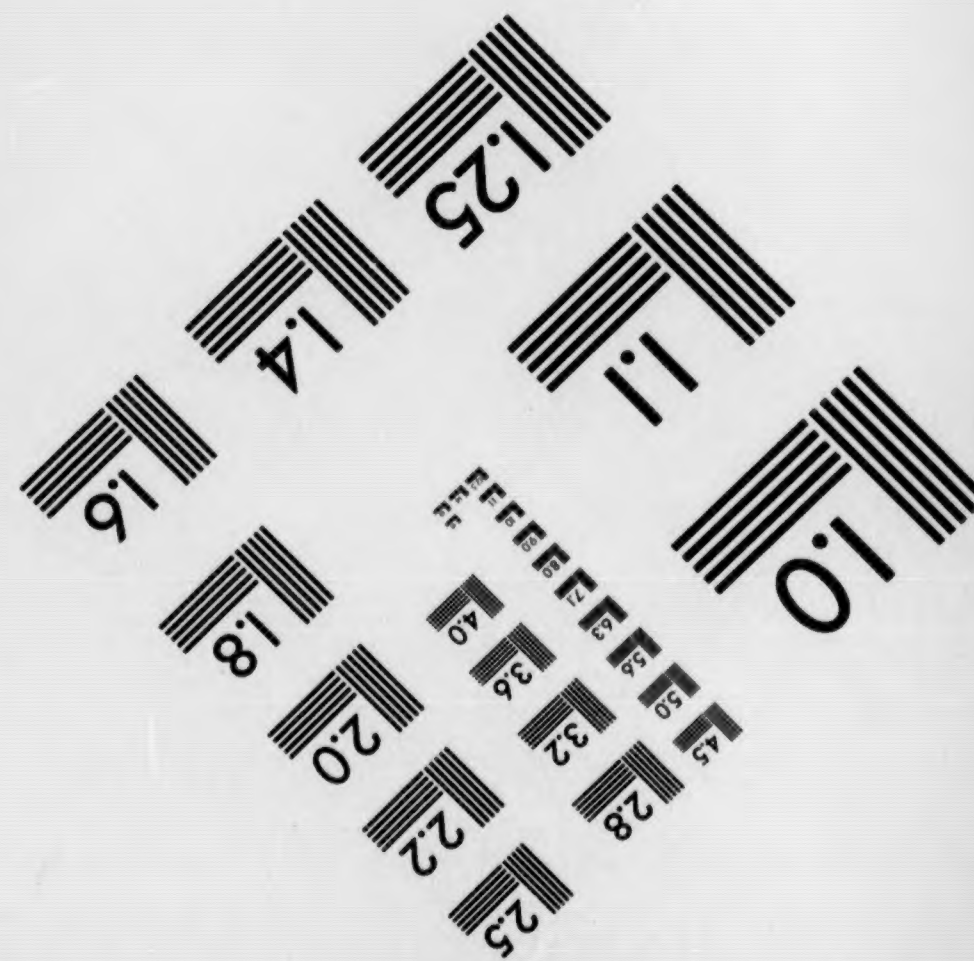
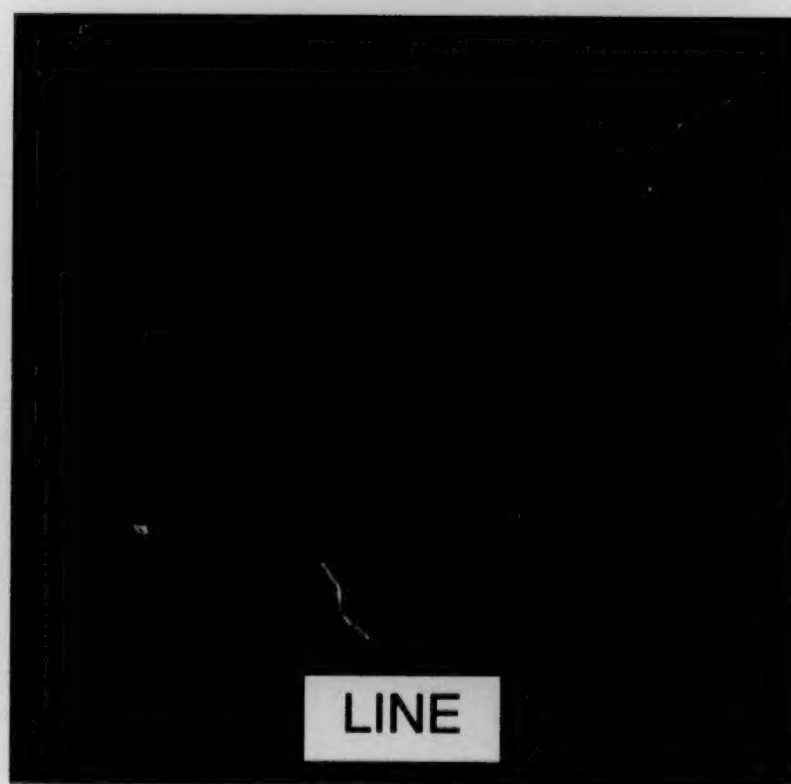
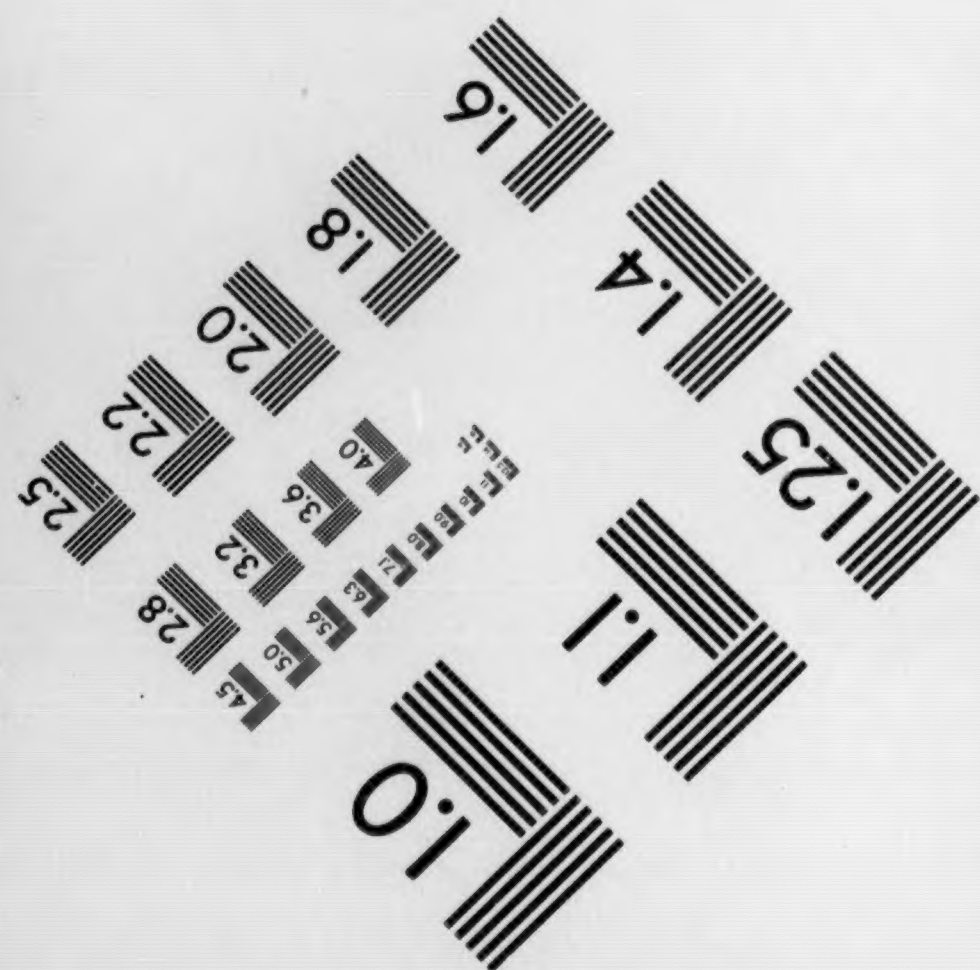
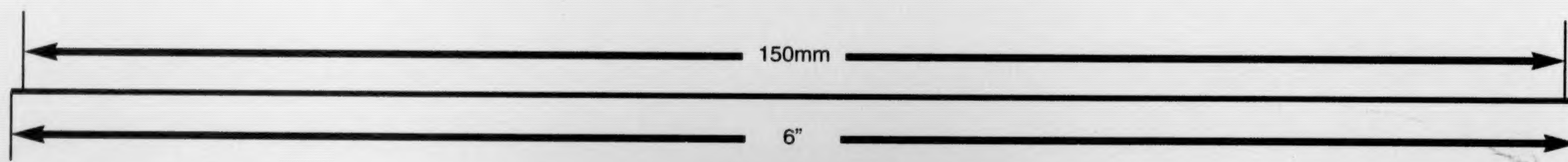
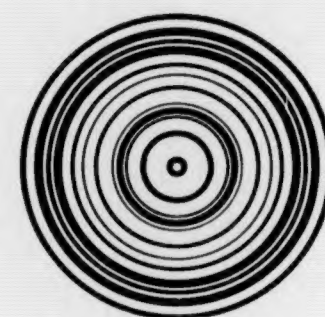
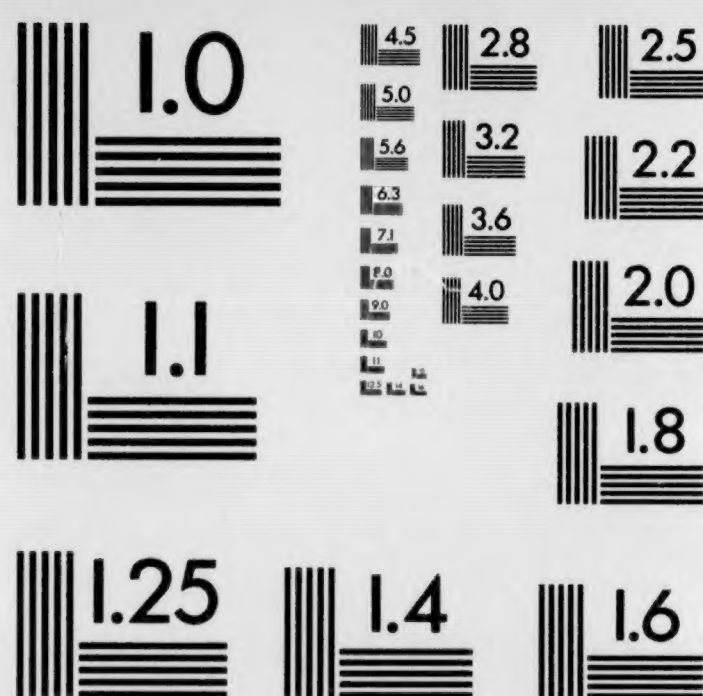
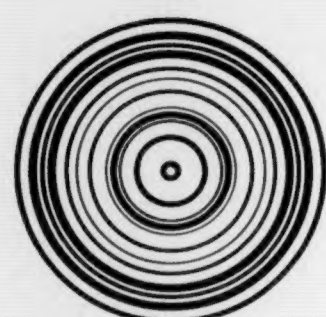
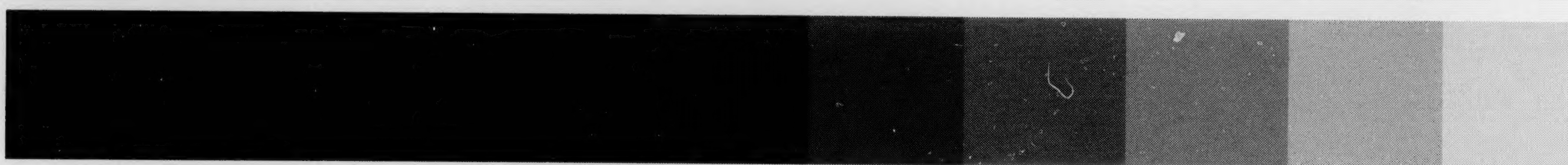
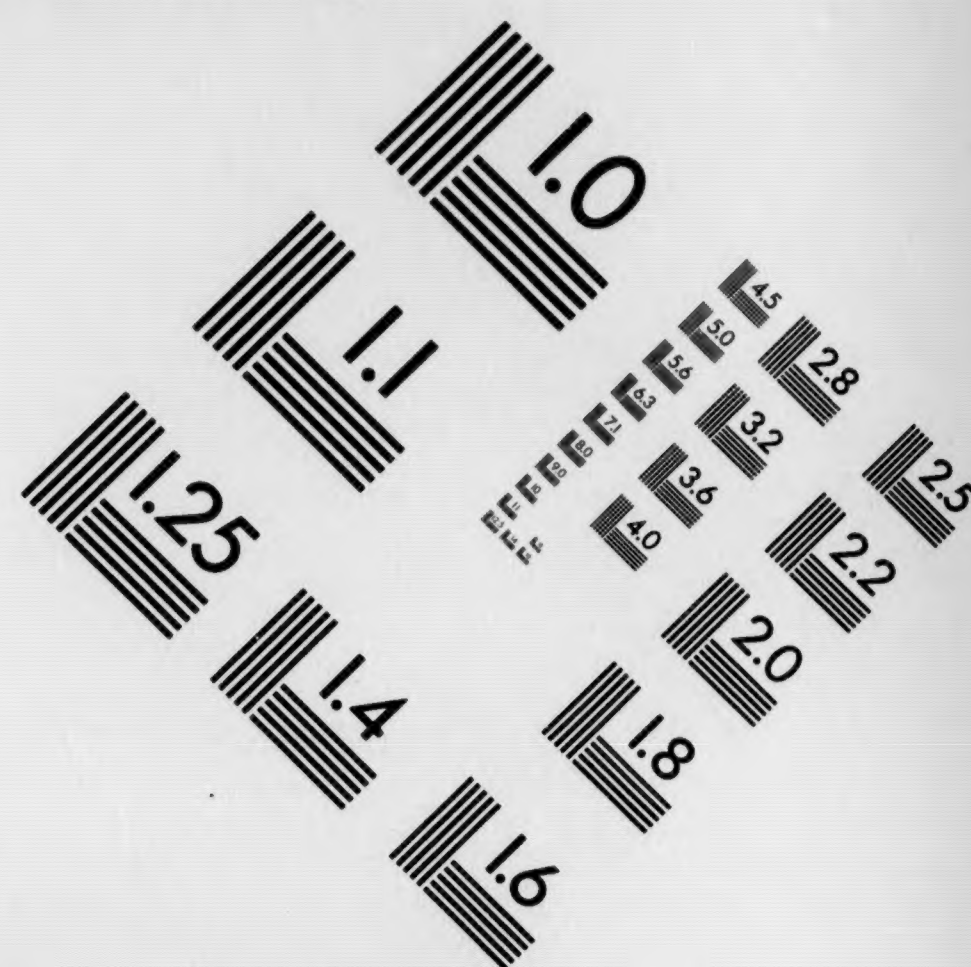
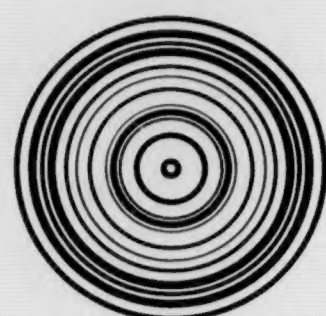
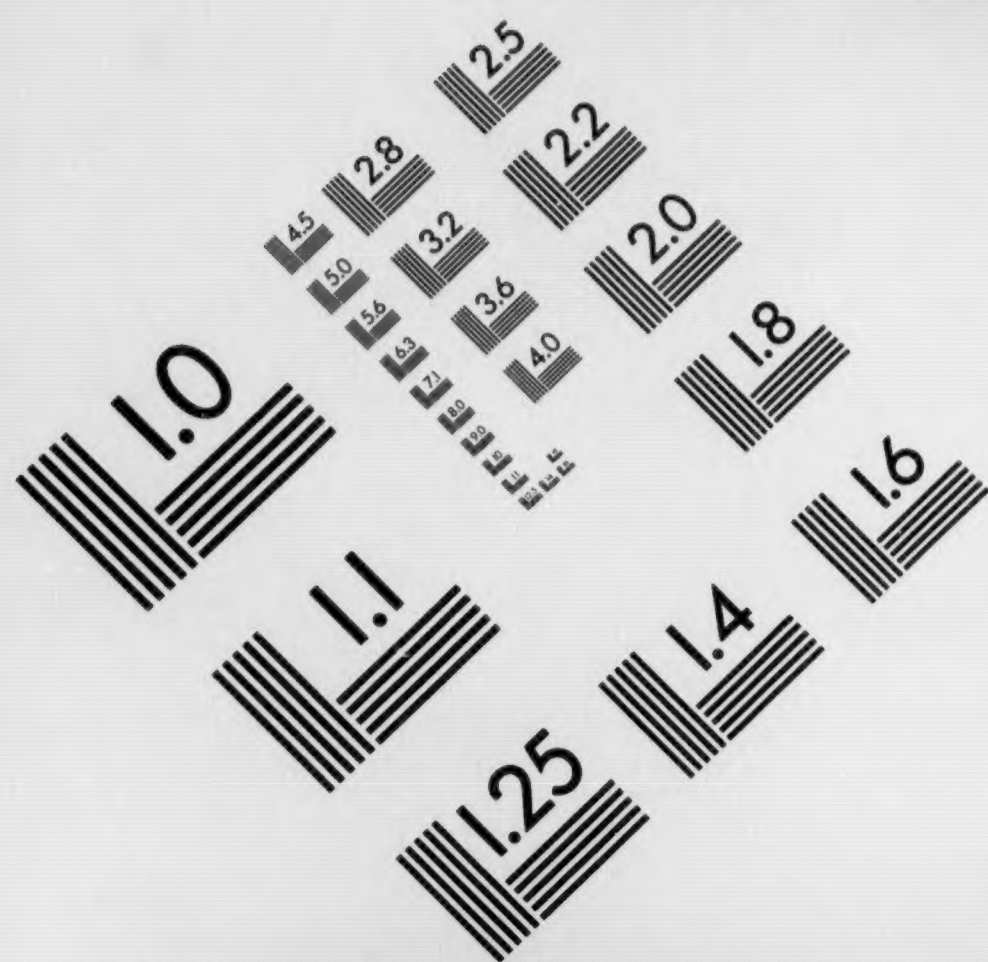

START

CONTROL TEST TARGET for Kodak Quality Monitoring

Aa Bb Cc Dd Ee Ff Gg Hh Ii Jj Kk Ll Mm Nn Oo Pp Qq Rr Ss Tt Uu Vv Ww Xx Yy Zz

Aa Bb Cc Dd Ee Ff Gg Hh Ii Jj Kk Ll Mm Nn Oo Pp Qq Rr Ss Tt Uu Vv Ww

Note: This target is intended for routine quality control checking and uniformity.

It is not to be used for certification of meeting any ANSI or ISO Standards for image quality requirements.

Note: To record background density, use a blank sheet of white paper.

A-2289 CAT 800 7403 Rev. 2/00 @ Eastman Kodak Company, 2000 Printed in U.S.A.

Document Imaging
EASTMAN KODAK COMPANY
Rochester, New York 14650
1-800-232-8811

DOCUMENT
IMAGING

INSTRUMENT NO. 103352

10/10/1910

Microfilmed 2005
By the
Center for Jewish History

For
YIVO Institute
For Jewish Research

NEW YORK, NY

Reproduction may not be made
without permission.

YIDDISH DRAMA

PRESERVATION

PROJECT

YIVO
LIBRARY

REEL

Y-20005-1899.28

**Dovid un Bas-Sheva :
historishe drame in 4
aktn.**

[Kharkov], 1919.

BIBLIOGRAPHIC RECORD TARGET
YIVO INSTITUTE FOR JEWISH RESEARCH

Master negative Storage Number Y-2005- 1899.28

Dovid un Bas-Sheva : historishe drame in 4 aktn.
[Kharkov] : [s.n.], 1919.
60 p.

1. David, King of Israel--Drama. 2. Yiddish drama.—lcsh.
I. Ukraine-Kharkiv.

ID : NXYH04-B971
CALL #: /69008

CC: 9114 DCF: [HBR]

Reduction ratio

X 10.0

משה מייזש.

263 - 3

דוד אין בת-שבע

היסטארישע דראמע

אין פיר

אקטן.

בארקאוו

ארב.-קאאפ. „זעלבשטענדיקייט“ בארקאוו פעטראווער פער. 1.

1920.

80069/2

משה מייזש

דוד און בת-שבע,

היסטארישע דראמע אין 4 אקטן.

1880

1880

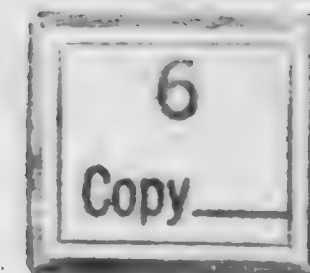
בארקאוו

דרוקעריי "זעלבסטשטינקייט" צאריציןער גאס

1919.

2/69008

דבורה'ן -
א ס ת נ ה .

0251 K

SEP 5 1950

D

פערזאנען:

דוד - קעניג פון ישראל.
מיכל - דוד'ס א פרוי, קעניג שאול'ס א טאכטער.
אביגיל - דוד'ס א צווייטע פרוי, געוועזענע פרוי פון נבל הכרמלי.
בת-שבע.
אוריה - א גבור.
נתן הנביא.
יואב - מיליטער-אנפירער.
חוי - דוד'ס סעקרעטער.
שלום - אוריה'ס א חבר.
אסא, נדב און אלעזר - באוואוסטע שמירה אין פאלאץ.
פנינה - אביגיל'ס א דינסט.
גבורים, אנוואגער, פרויען, שלוחים פון חירם מלך צור.

ערשמער אקט.

א צימער אין דוד'ס פאלאץ.
נדב און אלעזר (טראגן ארויף א קאסטן).
אסא. (העלפנדיג) אהער, אט-א-דא.
נדב. (שטעלנדיג דעם קאסטן אויף דר'ערד) זעה נאָר... פאָרויכטיגער...
די קאסטנס דארפן באַטרעפן א גאנצן פאַרמעגן. אזוי שווער. עפעס קלינגט דאָרט.
אסא. שוין דעם וויפלסטן מאָל דער דאָזיגער חירם מלך צור שיקט מתנות צו אונזער קעניג דוד, און יעדן מאָל מיט דער פולער האַנט.
נדב. דאָכט זיך, דער איינציגער קעניג, וואָס לעבט מיט אונז בשלום.

אס.ף. וואָס מיינסטו? עס וואָלט שוין טאַקע צייט געווען, יהוה זאָל
ענדליך באַרוהיגן אונזער קעניג דוד. דאָס כסדר'דיגע מלחמה-פירן...
אין די יונגע יאָרן נאָכאַנאַנד פאַרפאַלגט געווען פון שאול'ן...
נדב. דו דערציילסט מיר?..

אס.ף. יאָ, דו ווייסט דאָך... און אצינד די ווילדע פעלקער אין די
גרענעץ-לענדער: פלשתים, אַרם, בני-עמון, און ווער ניט?
נדב. די, זעסטו, דארף מען אויסראָטן! אַזעלכע פלוטדורשטיגע
און פאַלשע-אייך קען זיי שוין!

אלעזר. וואָלט שוין אפשר גענוג געווען צו ריידן? דאָכט זיך,
מיר האָבן נאָך אַ קאסטן אריינצוטראַגן.

אס.ף. גייען מיר טאַקע. צו וואָס דארף מען זיך נאָך ברוגז'ן? (אָפּ)
נדב. און אלעזר (טראָגן אריין דעם צווייטן קאסטן).

אלעזר. (שטעלנדיג דעם קאסטן) נו, שטעל שוין, שטעל...
נדב. וואָס זשע דען טו איך? איך שטעל ניט?

אס.ף. נו, שוין. איצט קענט איר אייך אַפרוהען אַביסל.
אלעזר. איך וואָלט דיר מוחל געווען דעם רוהען...

נדב. ביזט מיר היינט זעכס גאָר ניט ביי זיך, אלעזר...
אלעזר. וואָלט שוין בעסער געשוויגן!

אס.ף. וואָס איז, אלעזר?

אלעזר. וואָס איז? עס טאָר מיר שוין אפילו ניט באַנג טאָן?
נדב. ער קען נאָך אַלץ ניט פאַרגעסן די עולה, וואָס מען האָט

אים געטאָן.

אלעזר. אודאי! אַלע מיינע חברים און חברים'טעס זיינען דאָרט...
זיינען זיך משמח... צוזאַמען מיטן קעניג... און דו זיך דאָ מיט צונויפֿ-

געלייגטע הענט און רוה...
נדב. די זון איז שוין הויך. דער ארון מיט די לוחות וועט באַלד

פאַרבייפאַרן, וועלן מיר אַלץ זעהען.
אס.ף. און איך וואָלט גאָר קיין בעלן ניט געווען, צו ברעכן זיך

די פיס אַזוי ווייט.
אלעזר. יאָ-יאָ, איר האָט אייך גענוג אנגעזעהען אויף

איינער לעבן, איז אייך גוט צו ריידן.

אס.ף. וואָס זאָגסטו, נדב, האָבן מיר זיך עפעס אנגעזעהען אויף
אונזער לעבן?

נדב. (ברייטלאך) איך בין נאָך צוזאַמען מיטן קעניג דוד אין הייל
געזעסן, ווען יהוה האָט אים אויף אַ וואונדערליכן אופן פון שאולס
האַנט גערעטעט. ער האָט זיך מיט אונז מיטן לעצטן ביסן געטיילט.

אס.ף. און איך האָב נאָך מיט אים צוזאַמען אין בת-לחם די
סטאָדעס געפיטערט. ער האָט מיך ניט איינמאַל פון ווילדע חיות גע-
רעטעט. א יונג מיט ביינער געוועזן!

אלעזר. שווייגט שוין בעסער, שווייגט. אַ פאַרשטערטער טאָג
באַ מיר וויינט!

אס.ף. אַ פאַרשטערטער טאָג? דאָס, זעסטו, טויג ניט. זאָלן מיר
אים אפשר טאַקע באַפרייען פון דער פרימאַרגנדיגער אשמורה,—ווי
זאָגסטו, נדב?

אלעזר. איך וועל דערנאָך דריי איבעריגע אשמורות אָפֿ-
שטיין... איך וועל...

אס.ף. נו, לאַז זיין נאָך דיינע רייד. לכבוד היינטיגן טאָג.

אלעזר. טאַקע? (כאַפּט ארום פאַר שטחא אספֿין אין דריקט אים צום הארצן)
איך לויף (אפֿ).

נדב. וואָס פייער! אַך, די יוגנט, די יוגנט—ווי קערט מען זי אום!
אס.ף. יאָ... גיי זיי אַ בריה און קער אום אויפן בוים די בלעטער,

וואָס וואַלגערן זיך שוין אויף דר'ערד.

אַביגיל. (ווערט געפֿירט הויך פנימה, וועלכע טראָגט אין די הענט כמעט אפֿארענ-
דיגטן פרט) אפשר ווייסט איר שוין עפעס פון פייערליכן צוג? איז ער נאָך ווייט?

אס.ף. נאָך ניטאָ קיין ידיעות, קעניגין. פילט זיך שוין די קעניגין
בעסער?

אַביגיל. אָט ווי דו זעסט, אס.ף. איך דאַנק. לכבוד היינטיגן טאָג

האַב איך באַשלאָסן אַראָפּצוגיין פון בעט. (צו פנימה) לאַמיר זיך זעצן
צום פענסטער, פנימה (אס.ף. און נדב. דערלאנגען שטולן), בין איך שוואַך צו

באַטייליגן זיך אין דער פרייד צוגלייך מיט אַלע... (זעננדיג זיך, צו אס.ף. און
נדב. וועלכע העלפֿן איר) איך דאַנק אייך, מיינע פריינד... טאָ לאַמיר

כאַפּט האָבן די זכיה צו זעהען דעם צוג דורכ'ן פענסטער. היינט איז

דאך איינער פון די גליקליכסטע טעג באַ אונזער קעניג. (צו אסאך און נדב) ווי זשע גייט אייך, רבותי?

אסאך. קען דען אונז עפעס פעלן ביים קעניג דוד?
אביגיל. דער קעניג דוד האָט אזוי פיל אויפן קאָפּ. געזונטער-
הייט פלעגט די קלייניגקייטן אביגיל פאַרזאָרגן.
אסאך. מיר פאַרגעסן עס ניט, קעניגין, מיר דאַנקען.
אביגיל. געטרייע דינער דאַרפן דען דאַנקען? געטרייע דינער
פאַרדינען אל דאָס בעסטע אויפן כשר'סטן אופן. (צו פנינה) שפּרייט זשע
אויס דעם פּרכת, פנינה, לאָמיר אים שנעלער פאַרענדיגן. לאָמיר אויך
וויסן, אַז מיר טוהען עפעס פאַר דער הייליגער זאַך.

פנינה. (שפּרייט אויס דעם פּרכת. זי און אביגיל ארבעטען ארום אים.)

אסאך. וואָלט שוין די קעניגין גיכער געזונט ווערן.
אביגיל. אַלץ איז אין יהוה'ס הענט, אסאך. לאָמיר האָפּן, אַז
עס גייט שוין צו בעסער.

מיכל. (קומט אריין, צו די שומרים.) איר שטערט! איך האָב שוין
לאַנג באַשטימט אנ'אַרט פאר די שומרים הינטער דער טיר.

אסאך }
נדב } (גייען אוועק).

אביגיל. זעה נאָר, מיכל, ביזט אויך ניט געגאַנגען. באַגלייטן
דעם צוג, באַטייליגן זיך מיט דוד'ן אין דער שמחה?
מיכל. דוד-בן-ישי מיט זיינע שמחות... איך קען זיי פון לאַנג...
עס פעלט מיר נאָך אויפּרעגונג און צאָרן!
אביגיל. דיין שלעכטע לוינע, מיכל, פאַרשאַפט דוד'ן אזוי פיל
פאַרדראָס.

מיכל. דו ביסט אַ וואונדערפאַרע פרוי, אביגיל. דו נעמסט אַלץ
אַן פאַר גוט. קעניגליכע פלוט קען ניט זיין אזוי רוחיג. איך, אַז איך
זעה, דער פאַסטעך פון בית-לחם קען נאָך אַלץ ניט פאַרגעסן זיין
אַפּשטאַמונג... אַ קעניג זאָל זיך חבר'ן מיט יעדן איינציגן פון גאָס,
און אויף אַ שמחה טרעט ער אַריבער אַלע מעגליכע גרענעצן. ער
זינגט פאַרן המון זיינע מזמורים, ווי אַ גאַס-יונג, ער שפילט פאַר זיי
אויף זיין האַרפע, ווי אַ כלי-זמר, און טאַנצט, ווי אַ קאָמעדיאַנט. דוד האָט

מיך ניט פון הינטער די סטאַדעס גענומען... איך האָב אים געזאָגט,
אַז מיך וועט ער היינט אויף דער פייערונג ניט זעהען.

אביגיל. און ער-וואָס האָט ער געזאָגט?
מיכל. פאַרשוואונדן די גוטע צייט, ווען ער פלעגט זיך צוהערן
צו מיינע רייד. יעדע מיידל פון גאָס מיט בליצנדיגע אויגן איז אים
איצט טייערער פון קעניג שאול'ס טאָכטער, און פון אונז אַלע, זיינע
געוועזענע געליבטע.

אביגיל. דיין אייפערזוכט, מיכל, איז ווייניגסטנס ניט באַטראַכט.
גיי באַפעל דעם ווינט, ער זאָל ניט פלאָזן, און דעם ים, ער זאָל
ניט רוישן. אַ הערשער און אַ זינגער דערצו-קען אים דען משפּט'ן
אונזער פרויען-פאַרשטאַנד?

מיכל. אַלץ האָט אַ גרענעץ, אביגיל, אויסער דיין עניוות. מיך
עמפּערט אין אים דער מדבר-מענש! דאָס פעלד, די סטאַדע, די ניט-
איינגעהאַלטנקייט פונם דאָרפס-יונג-ווי אזוי קען מען דערמיט שלום
מאַכן? צייטנווייז דאַכט זיך מיר, אַז דאָס האָט אַ מאַרקמאַן אָנגעטאַן
זיך אַ קרוין אויפן קאָפּ. ניט אומזיסט הערסטו כסדר: אונזער דוד...
אונזער דוד... (סאַרקאסטיש) דאָס פאָלק איז גערירט.

אביגיל. דאָס איז דאָך אָבער ליבע פון פאָלק צום קעניג!
מיכל. ליבע פון פאָלק... ביסטו אויך אין די נעצן פון דער
פאַרבלינדעניש? דאָס פאָלק איז די לייכטזיניגסטע, ניט באַשטענדיגסטע
פּרוי אין דער וועלט, און זיין ליבע פאַרשווינט אזוי שנעל-גיי זוך
אַ הירש אין די פעלדער! מיין פאָטער שאול'ן האָט טייער געקאָסט די
דאָזיגע ליבע. מורא פאַר זיך דאַרף קענען איינפלאַנצן אַ קעניג אין
די הערצער פון זיין פאָלק. און דוד-איך שטעל מיך ניט אונטער מיט
אים אין די גאַסן צו גיין: יעדער איז מיט אים אַ חבר און יעדער האָט
אים וואָס צו זאָגן. און דאָס דאַרף באַ אים הייסן-אַ קעניגליכער
לעבנס-וועג.

אביגיל. אָבער, מיכל, דאָס איז, ווייניגסטנס, דער וועג פונם
זינגער.

מיכל. מיך רירט ניט מער ניט זיין זינגען ניט זיין שפילן. ווי אַ
חלום פאַרשוואונדן די צייט. אצינד איז דאָס שוין אויך ניט פאַר מיר. דער

כשוף איז פארפלויגן, און די פלי, וואָס האָט געשיינט צו זיין פון גאָלד, איז אויף ליימענע שערבלעך צופאַלן.

אביגיל. אָבער פאַר וועמען דען זינגט דער זינגער, אויב נישט פאַר אַלעמען? פאַר דיר איינער איז עס גאָר קיינמאָל נישט געוועזן.

מיכל. אָ, עס איז געוועזן! ווען ער איז נאָך נישט געווען דער קעניג דוד, נאָר דער געיאָגטער און פאַרפאַלגטער, ווען מיכל האָט אים פון שאול'ן באַהאַלטן, דאָן איז מיכל געווען דאָס ליד פון לידער, די שענסטע צווישן די טעכטער... און ווען אַבנר האָט מיט אים געוואָלט שלום מאַכן, האָט ער אים דען נישט געשטעלט אַ תנאי, אַז ער זאָל אים פריער בריינגען מיכל בת שאול?

אביגיל. געוועזן... אַ סך איז געוועזן... אָבער עס טאָר נישט די פרוי דעם שיין פונם געוועזענעם מיטן שוואַרצן שלייער פון דער צוקונפט פאַרדעקן און זאָגן צו אים: דו ביזט נישטאָ דוד'ס ליבע צו אונז לעבט... אַ געלייטערטע און אַ ריינע... קינד און קייט זינגט פון איר אין די גאַסן... איך, אַז איך הער, דאָס פאַלק זינגט דוד'ס זיסע מזמורים, שווימען אַרויס אַזוי פיל זכרונות פאַר די אויגן, די ליב-ליכע צייטן שטייען אויף תחית-המתים אין זייער גאַנצער פאַרגאַנגענער גלאַנץ און איך זאָג צו זיך אין די טיפענישן פון מיין האַרצן: דוד'ס ליבע צו דיר לעבט און וועט לעבן אייביג, פל-זמן עס וועט בלייבן כאַטש איין זינגער צווישן פאַלק ישראל...

מיכל. דו ווילסט מיך טרייסטן... נישט פאַרגעס, אביגיל: מיט וואָס עס קען זיך באַנוגענען איינער, איז אַפּטמאל פיל צו ווייניג פאַר אַ צווייטן. דיין מאַן האָט געהייסן נבל הכרמלי, און מיין פאָטער האָט געהייסן—קעניג שאול. אויב דוד און דו פאַרשטייען נישט דעם אונטער-שייד, איך פאַרשטיי אים יאָ!

חוש. (קומט אריין) דער פייערליכער צוג קומט אָן, דער קעניג האָט געשיקט פרעגן, אויב עס איז שוין אַלץ גרייט צום מאָלצייט. וואו זיינען די שומרים?

מיכל. דאָרט זיינען זיי, הינטער דער טיר.

חוש. (וויל אוועקגיין).

אביגיל. דערצייל זשע, חוש, דערצייל, ווי גייט עס צו?
חוש. וואָס רערט איר, קעניגין, די שמחה איז ביזן הימל. איז

דאָס דער קעניג היינט צולעבט. ער שיינט ווי די וון. איך האָב אים נאָך קיינמאָל אַזוי פריילאך נישט געזעהען. ער טאַנצט און זינגט און טאַנצט—דאָס פאַלק איז אויפן זיבעטן הימל.

מיכל. זינגט ער און טאַנצט, דער קעניג דוד?

חוש. יאָ, קעניגין, ער טאַנצט, ווי אַ באַגייסטערטער צו אַכצן יאָר. אַלטע לייט זאָגן, אַז זיי געדריינקען נישט אויף זייער לעבן נאָך אַזאַ שמחה אויף דער ערד פון פאַלק ישראל. די ערד ציטערט אונטער די פיס און די לופט ווערט פאַרקלונגען פון די אויסגעשרייען: „געלויבט זאָל זיין יהוה!“ „לעבן זאָל דער קעניג דוד!“

מיכל. קענסטו אונז נישט זאָגן, חוש, ווער זיינען זיי—די אויס-דערווילטע מיטטענצער פון קעניג?

חוש. (אנטציקט) אַלע, קעניגין, דאָס גאַנצע פאַלק! אויפן וועג האָט זיך צונויפגעקליבן די יוגנט, פון די שכנישע שטעט איז זיך צו-נויפגעקומען אַנ'עם רב. אַלע גבורים זיינען פאַראַן, זייערע פרויען און טעכטער—די שענסטע טעכטער פון ישראל.

מיכל. אָ, די שענסטע טעכטער אויך?

חוש. יאָ, קעניגין. זיי שיינען, ווי די רויזן.

מיכל. ווי רויזן צווישן דערנער?

חוש. יאָ, קעניגין, און ווייסט איר, ווער איז די שענסטע פון אַלע? מיכל. לאַ'מיר האָבן די זכיה צו הערן.

חוש. אַלע זיינען מודה אין איין קול, אַז דאָס איז די יונגע בת-שבע, די טאכטער פון אליעם. און ווייסט איר, וואס נאָך?

מיכל. איז דאָס נאָך אַלץ נישט אין גאַנצן?

חוש. נישט אַלץ, קעניגין. אויף יעדע זעקס טריט בריינגט מען קרבנות: צו צוויי אקסן, דערפאר געדויערט עס ליינגער. און די אַלע גע'שחט'ענע אקסן צוטיילט מען צווישן פאַלק, נו, איך לויף צוריק (הויכט אן זינגען ארויסגייהענדיג).

אביגיל. אַזאַ פרייד, און איך קען דערביי נישט זיין. גיב איבער דעם קעניג מיין ברכה.

חוש. (זינגט אויס) איך הער, קעניגין. (אפ).

מיכל. אַזוי ווערט די קעניגליכע ווערדע פאַרשוועכט.

חוש. (הינטער דער טיר) דער קעניג האָט געשיקט פרעגן, אויב

אלץ איז גרייט צום מאַלצייט.

אסף (הינטער דער טיר) עס איז אלץ געטאן געוואָרן לויטן קעניג'ס באפעל. גיב איבער דעם קעניג און יואב'ן, אז עס זיינען אָנגעקומען שלוחים מיט רייכע מתנות פון חירם מלך צור.

חוש'י. (הינטער דער טיר) א גוטע בשורה בין איך אלע מאַל א בעלן איבערצוגעבן!

מיכל. האָסט געהערט? צוויי אקסן אויף יעדע פאַר טריט. דארף דען יהוה אזוי פיל קרבנות?

אביגיל. דאָס פלייש ווערט דאָך צוטיילט צווישן פאָלק... מיכל. אזוי פיל צו פאַרשווענדן... די אייגענע זיינען אזוי באַגרענעצט, איז דען דאָס פאָלק באמת געגליכן צו אנפאַגאט, וואָס אלץ דארף עס איינשלינגען? האָט נאָך זיין גוטסקייט אפשר א זין געהאט, איידער ער איז קעניג געוואָרן. ניט אלע זיינען אינעם קעניגליכן הויז געוואהנט צו באנוגענען זיך מיט ווייניג.

אביגיל. נו, די אַרבעט איז פאַרענדיגט. אסף!

אסף (קומט אריין) וואָס באַפעלט די קעניגין?

אביגיל. שיק אַוועק, מיין פריינט, דעם פרכת. דער ארון וועט שוין פאַלד געוויס קומען צו זיין רוה.

אסף. (נעמט דעם פרכת) גוט, קעניגין.

אביגיל. (צו פנינה) איך פארהאלט דיך ניט מער, פנינה, קענסט גיין צו דייע חבר'טעס.

פנינה. (אפ).

אביגיל. (קוקט אין פֿענסטער) אזוי שפעט, און דוד האָט נאָך קיין טראָפן קאלט וואסער אין מויל ניט געהאט.

מיכל. ווי א ווילדע גראַז אין די פעלדער געוואַקסן, איז דער טריט ניט געמאַסטן, דאָס וואָרט ניט געוואויגן, און אין גאַנצן איז ער, ווי א ווינט ניט באַשטענדיג, וואס איז צו מאַכן דערמיט? נא, דאָ האסטו זי, די שמחה—(עס לאזט זיך הערן מוזיק און געזאנג, קלאנגען פון שופרות וואס ווערן יעדן מאל שטארקער, אויסגעשרייען: „געלויבט אויפהוה!“ „לעבן זאל דער קעניג דוד!“).

מיכל. (ביים פֿענסטער) ווי איינער פון גאס. א גלייכער צווישן גלייכע, ווי אַדארן צווישן דערנער.

אביגיל. דער כעס רעדט אין דיר, מיכל. זעה נאָר, ווי עס

שיינט זיין בליק. און מיט וואָס פאַר א לייכטקייט ער טאַנצט. ער איז דאָך פלינק, ווי א הירש, און שטאַרק, ווי א לייב. ער איז דאָך אין גאנצן התלהבות!

מיכל. און זיינע מיטטענצער!

אביגיל. א גאַנצע ראד. דאָס זיינען דאָך די גבורים: אבישי, בניהו, עשהאל, אוריה, און ווער'ניט? אלע, אלע... מער ווי מיר פעלן ניט. מיכל. און די פרויען... פון אלע הינטערגעסלעך... דרייהען זיך אַרום אים, ווי די בינען. ער פילט דען די פרעכקייט דערפון? אביגיל. זעה נאָר, די אקסן טרינקען זיך אין א ים פון פאר-ביגע בענדער—אך, ווי גרויסארטיג דער צוג איז!

מיכל. און אָט איז די „שענסטע פון אלע“. זי שטרעקט אויס צום קעניג די האנט, זי האָט די העזה!

אביגיל. זי איז ווירקליך שיין... ווי א רויז פון שרון האָט זי זיך צובליט... ווי לאנג, דאַכט זיך, נאָך גאָר א קליין קינד געווען... מיכל. ער געפינט זיי, די רויזן... יעדן מאַל אלץ נייע. אָט טאנצט ער מיט איר אליין... ווי ער קוקט אויף איר! א יונג פון גאָס קוקט ניט אזוי אויף זיין געליבטער. אויפן מארק טראגט דוד בן ישי אַרויס זיינע שוואַכקייטן... אלע קעניגן ווייסן צו צייכענען א גרענעץ צווישן זיך און פאלק, נאָר איין דוד, אָ!

אביגיל. דער קעניג איז זיך משמח, און דו—וואָס דו רעדסט...

מיכל. וואלגערן זיך אין גאַסן—שטויב זאָל באַ אים הייסן א קע-ניגליכע שמחה...

(דאס זינגען און שפילן ווערט אלץ שוואכער, ביז עס ווערט אין גאנצן שטיל).

נתן. (קומט אריין) דער נאָמען פון יהוה זאָל אייך באַשיצן!

אביגיל. אונזער דאַנק פאַר דיין ברכה, געטליכער מאַן.

מיכל. אסוף א שטול פאַר'ן נביא!

אסף. (דערלאנגט א שטול)

מיכל. זיך, אַלטער. היינט איז דיין טאָג.

נתן. געלויבט איז יהוה. ענדליך וועט אויך דער געטליכער אָרון אויפהערן אומצעוואַנדלען פון איין אָרט אויף דעם אַנדערן און וועט זיין מקום מנוחה באַקומען. דאָס איז דער חלום פון מיין לעבן געוועזן.

אביגיל. אבער דער טאג איז געקומען, נביא, מיט שופרות און טראמפייטן.

נתן. גרויס פרייד האט מיר געבראכט דער טאג, אבער—זאל מיר מוחל זיין יהוה—אויך צער. צו גרויס איז די שמחה, צו שטארק די פרייד. מען בראַט אַקסן. עס גיסט זיך וויין, עס טאַנצן מענער און פרויען. די געזאַנגען דערגרייכן ביזן הימל, און דער געזאַלבער איז צווישן זיי. אזוי איז דער שטייגער פון די פעלקער, וואָס ווייסן ניט פון דעם איינציגן גאָט, אָבער אין די באַהעלטענישן פון הארצן דאַרף זיך גיסן די תפילה צו יהוה, די ביינער דאַרפן אים זינגען אַ לויב, און ניט אין דער לוסטיגקייט איז יהוה, און ניט אין די קערפערליכע פאַרגעניגנס איז זיין גייסט, וואָרום אזוי מיינען די אַרומיגע פעלקער, וואָס מען ווייסט ניט, פון וואָנען זיי זיינען געקומען און וואוהין זיי גייען אַוועק. ניט אזוי איז דער וועג פון פאַלק ישראל, וואָס גייט פון אייביגקייט אין אייביגקייט אריין.

מיכל. גאָט'ס שטימע רעדט מיט דינע ליפן, אַלטער.

אביגיל. אָבער דער נביא טאָר ניט משפּט'ן צו שטריינג די קנעכט פון יהוה.

נתן. נאָך די מעשים משפּט דער מענש, אביגיל, אָבער יהוה—ער קוקט אריין אין די טיפענישן פון האַרצן, און דער לעצטער משפּט איז זיינער, און ער בלייבט גערעכט אין זיין פסק. יהוה'ס חסד זאָל רוהען אויפן קעניג.

אביגיל. דער נביא איז מיד פונ'ם גאַנג. אפשר זאָל איך באַפֿעלן, מען זאָל דעם נביא געבן אַנ'אפרוה?

נתן. עס טאָרן ניט וויסן פון מידגקייט די דינער פון יהוה, קעניגין. דאָס מענשליכע לעבן איז קורץ און די אַרבעט איז גרויס, און מען טאָר קיין אַרבעט אויף מאַרגן ניט איבערלאָזן. איך וועל דורכגיין אין צימער פון די ספרים און וועל די גרויסקייט פון היינטיגן טאָג צום אנדיינק פארשרייבן.

מיכל. דער נביא איז אונערמידעט.

נתן. יונג און שטאַרק איז געוועזן די האַנט, ווען איך האָב די ערשטע פאַרמעטן פאַרשריבן. די יאָרן זיינען פון דאָן אָן, ווי די טויבן פון זייערע נעסטער, געפלוין און האָבן איבערגעלאָזט נאָך זיך פאַר-

מעטן, פאַרמעטן... אַ גאַנצער באַרג. די האַנט איז שוין שוואַך געוואָרן און ציטערט. מען דאַרף היילן. מען טאָר קיין זאך מיט זיך אין קבר ניט נעמען. אַלץ, וואָס דער מענש זעט, הערט און פיהלט, דאַרף ער איבער-לאָזן פאַר די קומענדיגע דורות, וואָרום הונדערטער קומענדיגע דורות וועלן אויף אונז קוקן און וועלן אונז נאָך אונזערע מעשים משפּט'ן... און ווי צו אונז, אויב זיי וועלן אונז פאַרמשפּט'ן. (אפ)

אסף. (קומט אריין) עס גייען די געלאדענע. (גבורים, פרויען גייען אדורך אין צווייטן צימער נאך אספ'ן, פארנויגן זיך פאר די קעניגין) דער קעניג האָט פאַרבעטן צו די געגרייטע טישן. (גייט אדורך און קערט זיך באלד אום צוריק).

בת-שבע. (קומט אריין) מיינ ברכה, קעניגין! האָב איך זיך היינט אָנגעטאַנצט! אַזא פרייליכקייט היינט, אַזא לוסטיגקייט! דאָכט מיר, איך וואָלט היינט קענען פאַר ליבע ארומנעמען די גאַנצע וועלט, און טאַנצן וואלט איך קענען—ביזן טויט וואלט איך געטאַנצט. איז היינט דער קעניג ניג געווען אזוי ליב, אזוי וואונדערליך, אזוי געטליך. די אויגן האָבן געשפּריצט מיט ליכטיגקייט, ווי צוויי זונען-קוואַלן, און דאָס פאַלק האָט זיך געפאָרן אין דער ליכטיגקייט, ווי אין אַ לויטערן ים. די פיס הויבן זיך אַליין (גייט ווייטער טאַנצנדיג), ווי דאָס מאַכט לוסטיג דאָס האַרץ, ווי דאָס פאַר'שפּירט די גלידער, און דו ווייסט ניט, וואו דו ביזט: צו אויף דער ערד צו אויפן הימל, און דו ווייסט ניט, ווער דו ביזט: צו אַ שטערבליך מענשן-קינד צו אַ גייסט פון אַלמעכטיגן, וואָס לייקנט אין דער שטערבליכקייט (גייט אין צימער פון די געלאדענע).

אביגיל. אַ נחת צו קוקן אויף איר. די יוגנט שפּריצט באַ איר פון יעדן ריר און פון יעדן קער. יהוה'ס בענשונג שוועבט אויף איר קאָפּ.

מיכל. ווי אנטציקט זי איז פון דוד! האָט טאקע דיין פרויען-האַרץ באמת אפילו ניט אַ צאָפּל געגעבן באַ אירע ווערטער? שטעלסטו זיך דען ניט פאר, אַז דאָס פאַרמעסט זיך איבער דיר אַ נייע האַנט, אַפּצונעמען נאָך אַ טייל פון דיין לעבן?

אביגיל. עס קען זיך ניט, מיכל, די אַלטקייט מיט דער יוגנט פאַרמעסטן. דער שטרייט איז אומזיסט, ווייל ער איז לכתחלה אַ פאַר-לאָענער.

מיכל. א, ווי גיך דו האָסט אַוועקגעלייגט דיין געווער.. געפינסטו
 נישט, און פאַר מיר ווייניגסטנס איז עס צו פריה?
 אביגיל. עס איז קיינמאָל נישט נישט צו פריה, נישט צו שפעט,
 ווייל דאָס, וואָס קומט אומגעריכט, גייט אַוועק אומערוואַרטעט, וואָרום
 אַזוי זיינען די וועגן פון גליק, און אהנמעכטיג איז דער מענטש צו זאָגן
 אים: שטיי איבעריגס, האָבן מיר אונזער ברויזונדן כּוּם שוין געטרונקען,
 און יעדערער פון אונז בלייבט שטענדיג איבער די לעצטע פרייד: זעהען,
 ווי דער יוגנט-כּוּם שוימט אין אנדערע הענט, און זעהען, ווי מיר אליין
 ווערן אין יונגן דור ווידער איבערגע'חור'ט. אַזוי איז דער מענטש, מיכל.
 מיכל. אַזוי זאָל זיין דער מענטש, כּא-כּאָ נאָך, אביגיל. עס קען
 נישט די טאָכטער פון קעניג שאל אַזוי רוחיג לייגן זיך אין קבר און
 הערן דעם לוסטיגן טאַנץ איבער זיך און נישט אויסשרייען מיט אַלע
 קרעפטן: איך לעב נאָך! זיי רוחיג, אביגיל, עס קען נאָך אַ פרוי געפינען
 אַ מיטל, ווי אַזוי אַפצוראַמען די שטרויכלונגען פון איר וועג, און זי
 קען זיך נאָך געפינען אַ פאַסנד געווער, ווי אַזוי צו באַשיצן זיך פון אַ
 קעגנערין. אָט גייט אוריה!

אוריה. (קומט אריין) מיין גרוס די קעניגיןען!
 אביגיל. א, אוריה, דיין שיינקייט איז נישט קלענער פון דיין
 דריסטקייט.

מיכל. זעסט דאָך... און דאָך קען זיך אוריה אַלץ קיין פרוי
 נישט צוקלייבן!

אביגיל. ווייזט אויס, זיין געשמאַק איז נאָך גרעסער פון די ביידע.
 אוריה. אונזערע פרויען זיינען די שלאַכטפעלדער. זיי רויבן
 אונז אין גאַנצן אַוועק, זייער אַיפערזוכט שטייגט אריבער די אַיפער-
 זוכט פון די פאַרליבטעסטע פרויען. אַזוי ווייניגסטנס איז געוועזן
 ביז איצט.

מיכל. אוריה, דאָס גליק איז אַ פויגעלע: אָט פלאטערט עס
 באַ דיר אין די הענט, און אָט איז עס שוין ווידער פאַרפלויען.
 אוריה. וואָס מיינט די קעניגין?

מיכל. איך לייען באַ דיר אין האַרצן... איך ווייס, ווער דיר
 געפעלט!

אוריה. איך האָב עס נישט פאַרהוילן פון דער קעניגין.

מיכל. דעריבער איז מיין וואָרט צו דיר: אויף וואָס ווארטסטו,
 אוריה? עס זאָל קומען אנ'אנדערער, א דריסטערער פון דיר, און באַ
 וואָס וועסטו דאן בלייבן, אוריה?

אוריה. האָב איך די העז צו טראַכטן? מיינט די קעניגין, און
 דער קעניג וועט ערלויבן?

מיכל. ביזטו נישט איינער פון די ערשטע גבורים ביים קעניג
 דוד? וועלכער קעניג וואָלט דען געהאט דעם מוט אַפצוזאָגן אַזא העלד?
 אוריה. וועקט אין מיר די קעניגין די זיסע האַפּענונג? אָט די
 שענסטע פון ישראל'ס טעכטער זאָל מיינע זיין?

מיכל. מער דריסטקייט, אוריה, און איך פארויכער דיר, און
 דיין גליק איז באַ דיר אין די הענט.

אוריה. דיין קנעכט שאַצט אָפּ דיין גרויסמוטיגקייט, קעניגין!
 (גייט אין צימער פון די געלאדענע.)

אביגיל. וואָס טוסטו, מיכל? דו וועקסט האַפּענונגען אין אַ
 מאַן. א, ווי איך האָב מורא דערפאַר. דער קעניג איז אַפּטמאָל אַזוי אָנגע-
 שטריינגט, און דאָס קען ווערן געפערליך.

מיכל. געפערליך? כּא-כּאָ פאַר וואָס? אָדער דו מיינסט, און די
 זאך איז שוין ווירקליך צו ווייט פארגאַנגען—

אביגיל. צו וואָס אַזוי פיל גיפט, מיכל? איך וויל נאָר זאָגן,
 און סטרונעס טאָר מען נישט אָנציהען צו שטאַרק. דאַרפסט דעם דיכטער-
 שפּיל אין קיין ערנסט נישט פאַרוואנדלען, דו טאַרסט נישט שטעלן דעם
 קעניג אין נסיון!

מיכל. אַזוי מיינט אביגיל, די פרוי פון נבל? אָבער נישט אַזוי
 מיינט די טאָכטער פון קעניג שאל.

אביגיל. יהוה זאָל דיר מוחל זיין, מיכל, דיין האַרעטע רייד און
 ער זאָל דעם קעניג דוד באַשיצן פון ביז.

חוש. (קומט אריין) דער קעניג און יואב מיט אים (גייט אדורך).

אביגיל. (גייט זיי אנטקעגן).

דוד און יואב. (קומען אריין).

דוד. דאַרפסט זיך נישט צופיל אנשטריינגען, אביגיל... זייט גע-
 בענשט מיט'ן יום טוב פון היינטיגן טאָג (פירט צוריק אביגיל'ן אויף איר ארט).

אביגיל. זיי געבענשט, דו גאָט-געזאלבטער.

מיכל. (קערט זיך אפ) דער גאָט-געזאלבטער...

דוד. וואָס ווילסטו דערמיט זאָגן, מיכל? איך קום באלד, יואב.
יואב. ניט אפילו א קעניג-שטול קען רעטן פון פרויען-פארהער.

קעניג, מיר ווארטן. (אפ.)

דוד. וואָס דאַרף עס בארייטן, מיכל?

מיכל. דער קעניג האָט זיך היינט באוויזן אין זיין גאַנצער גרויס
פאַר... זיינע דינסטן און קנעכט. זיי זיינען געבליבן צופרידן פון זייער...
קאָמעדיאַנט. דאָכט מיר, ניט אזוי האָט מען זיך אויפגעפירט באַ דיין
פאַרגיינגער אין פאַלאַץ.

דוד. דערויף האָסטו מיין ענטפער, מיכל: פיל מערער שעץ איך
מיינע דינסטן און קנעכט, איידער די שטאַלצע מקורבים פון דיין פא-
טערס הויז. פון וואָנען דען קומען מיינע גרעסטע גבורים? און ווער
איז די אייזערנע וואָנט אין אַלע מיינע שלאַכטן? פון צווישן די דינסטן
און קנעכט קומען זיי, און זיי זיינען די שטאַרקע האַפענונג פון יהודה
מיכל. איז דיר מיין פאַטערס הויז ווייניג-דאָן גיי צו די אַנ-

דערע קעניגן און זעה-איז דיין וועג אויך זייערער?

דוד. פאַלשע פרויען-באַגריפן... דער גרעסטער קעניג איז פון
פאַלק נאָר אין אַ שליחות געשיקט, אויף אויסצופירן זיין ווילן. דער
טעות איז ניט מיינער, מיכל.

מיכל. גיי זיי אויף טרוקענע שטיינער: עס וועט זיך קיינמאָל
ניט קענען צונויפריידן א קעניגס א טאָכטער מיט אַזאַ איינעם, וואָס
קומט פון די סטאַדעס.

דוד. (ניט אַ בליץ מיט די אויגן) איז דאָס אַלץ, וואָס דו האָסט מיר
געהאט צו זאָגן לכבוד היינטיגן טאָג?

מיכל. (שווייגט)

דוד. איך זעה, ניט דאָס איז דער עקר. פרויען האָבן די טבע
צו מאַכן צו לאַנגע הקדמות. לאַם איך הערן.

מיכל. איך קען דיר זאָגן.

דוד. איך הער.

מיכל. מיט וועמען האָט עס דער קעניג אזוי התלהבות'דיג גע-
טאַנצט, ווען דער צוג איז פאַרבייגעפאַרן אַט דעם פענסטער? ענטפער,
אויב דו הערסט!

דוד. טאָקע א קעניג-פארהער? מיט אַלע, מיכל, וואָס האָבן מיט מיר
געטיילט די גרויסקייט פון היינטיגן טאָג.

מיכל. ווי קינסטלעריש דער קעניג קען עס באַמאָלן... געדרינק-
סטו ניט, וועמענס האָנט דו האָסט פעסטער פון אַלע געדריקט? פון
וועמענס בליק עס האָבן זיך אַם בליציגסטן דיינע אויגן צוברענט?

דוד. דו רעדסט פון א פרוי...

מיכל. ענדליך האָט מיך דער קעניג פאַרשטאַנען.

דוד. בת-שבע'ן מיינסטו? אַט דאָס אומשולדיג קינד, דאָס נאָך
ניט צולאָזט בלימל?

מיכל. שוין אזוי אנטזיקט!

דוד. דו ערלויבסט זיך אזוינס... שאול'ס טאָכטער. דו טרעסט
אַריבער אַלע גרענעצן. עס וואָרטן די געסט.

מיכל. איך פאַרהאַלט דיך ניט, קעניג.

דוד. אָ, דו... (גייט אוועק)

אביגיל. אָ, וויי געשריען, וואָס דו טוסט, מיכל!

מיכל. ניט מיך וועט לערנען די פרוי פון נבל... (פויזע)

חוש'י. (קומט אריין) דער קעניג האָט געשיקט פרעגן, וואָס פאַר-

האַלטן זיך לאַנג די קעניג'ינען. ער האָט געלאָזט בעטן, זיי זאָלן קומען...

מיכל. געלאָזט בעטן... (מאַכט אַ גרויסארטיגע טינע, אפ. נאך איר

אביגיל, חוש'י. עס הערט זיך מוויק. די סצענע בלייבט א קורצע צייט לייד.)

דוד און חוש'י. (קומען אריין)

דוד. מיכל'ס האַלטונג... אומערטרעגליך... גלית הפלשתית מיט זיין

גאַנצער גבורה איז ניט שרעקליך געווען פאַר דיין קעניג, חוש'י; קעגן

אַ שלעכטער פרוי איז ער אָבער אַהנמעכטיג.

חוש'י. שאול'ס גיפט.

דוד. ביים לעבן האָט ער מיך פאַרפאַלגט. ער האָט זיך אָבער

אויך אויף נאָכן טויט פאַרזאָרגט-ווי שאַלקהאַפטיג! זיינען דאָס חירמ'ס

מתנות?

חוש'י. יא, קעניג! עפענען?

דוד. אויב דו ווילסט.

חוש'י. (עפנט) סעראַ שיינע זאַכן! עס פאַרבליצט די אויגן. אָ,

ווי שייך, ווי פראַכטפול...

דוד. ווי גליקליך די יוגנט איז... זי פאדערט אזוי ווייניג פאר אנציקונג. דיין קעניג פלעגט זיך אמאל אויך אזוי שנעל אנציקן, אזוי ווי דו איצטער. אבער וואס איז ווייטער, בלייבט אים אלץ ווייניגער זאכן פאר אנציקונג. יא, היינטיגער טאג האט מיר א ביסל מיד געמאכט. חושי. דא קען זיך דער קעניג אפרוהען (העלפט אים זיך ווען). א, איך בין נאך אינגאנצן אונטערן איינדרוק פונ'ם פייערליכן צוג. אבער ווי דאס פאלק האט ליב דעם קעניג, היינט האב איך עס באשיינפערליך געזעהן. און נאך עמיצער האט ליב דעם קעניג, האב איך געזעהן... דוד. ביזט א פרייליך אינגל, חושי, און דו צערשטרויסט מיר באמת...

חושי. אבער איך מיינען עס גאר ערנסט, קעניג. דוד. א, דאס קינד מיינט עס ערנסט. נו-נו, לאס איך הערן. חושי. דער קעניג ווייסט עס דען ניט? דוד. מאל דין, חושי, אז דיין קעניג ווייסט גאר נישט. חושי. וואונדערבאר! סידן בלינדע האבן עס ניט געזעהן! האסטו ניט באמערקט, ווי אזוי בת-שבע, די טאכטער פון אליעם, האט אויף דיר געקוקט, וואס ליידנשאפט עס איז געווען אין איר טאנצן מיט דיר...

דוד. דו מיינסט אזוי... יא, חושי, דאס איז באמת א וואונדער-ליכע רויז און זי צובליט זיך וואס אמאל שענער. אזוי-אזוי, חושי, דיין קעניג ווערט שוין אלט, זיין צייט גייט אוועק. חושי. וואס רעדסט דער קעניג? א, דער קעניג האט היינט בא-ווין, אז ער איז אינגער פון אסך יונגע. ווער האט דען אזוי פיל פייער אין הארץ, ווי דער קעניג? וועמעס האנט איז נאך אזוי פעסט, ווי דעם קעניגס און וועמעס אויגן...

דוד. (שטיילט) דו מיינסט? (ערנסט) אבער איך האב דין געווארנט, חושי, מיט חניפות וועסטו נאך דערווייטערן פון זיך מיינ הארץ. ווארף עס אוועק, חושי!

חושי. (וויינט כמעט) איך? ... דער קעניג זאגט... דוד. נו-נו, גענוג, עס פאסט ניט קיין שוואכהארציגקייט פאר א מאן. חושי. אבער בת-שבע האט ליב דעם קעניג. איך שווער בא אלעם הייליגן.

דוד. ווייכע קינדער-הערצער-וואס ווייסן זיי? ווייכע קינדער-הערצער פלאטערן, צאפלען... די יוגנט הויבט אן פאדערן אירע רעכט. אבער עס טארן זיך ניט די טאטעס שטעלן אין וועג פון זייערע קינדער. די טאטעס דארפן נאר שטיין פון דער זייט און פרייהען זיך: א וועג פאר דער יוגנט! ניט רייד מיר מער דערפון, חושי! חושי. אויב דער קעניג באפעלט.

דוד. יא, חושי, וועגן דעם האסטו מיינ באפעל. יואב. (קומט אריין) דער קעניג איז דא? איך מיינ, מען דארף ניט צו לאנג פארהאלטן די שלוחים פון חירם. ער איז אזא גע-טרייער פריינט.

חושי. א, דער יואב, ער פארגעסט ניט קיין זאך! אפילו דער וויין בארוישט ניט זיין קאפ. יואב. א זעלנער-קאפ מוז אלע מאל בלייבן נישטער. דוד. איך בין גרייט, יואב, באפעל זיי אריינצובעטן, חושי. חושי. (אפ)

יואב. זיינען דאס די מתנות? דוד. דאס זיינען זיי. ווי דו זעסט, ניט ווייניג. די שלוחים. (קומען אריין)

איינער פון די שלוחים. (בוקט זיך) א גרוס דעם גאט-גע-זאלבטן קעניג דוד פון אונזער קעניג חירם. אלס צייכן פון ליבע און געטריישאפט שיקט ער דיר אט די מתנות: גאלדענע, זילבערנע און בראנזענע פלים, און טייערע שטיינער מיט פערל. טענענבוימער דריי שיפן גייען מיטן ים, און זיי וועלן בא א גוטן ווינט היינט-מארגן אן-קומען אין דייןע האפנס.

דוד. גיט איבער אייער הערשער מיינ קעניגליכן גרוס. דער קעניג פון ישראל וועט וויסן, ווי אזוי אפצודאנקען דעם קעניג פון צור פאר זיין פריינדשאפט.

שליח. און נאך שיקט צו דיר אונזער קעניג, גרויסער קעניג פון ישראל, זיין בקשה, זאלסט געבן דיין הויכע ערלויבעניש אדורכצופירן דורך דיין לאנד אונזערע קאראוואנען, אנגעלאדענע מיט סחורה, אין לאנד מצרים, מיט וועלכן מיר זיינען אריינגעטראטן אין מסחר-פארבינדונגען. די צינזן וועלן דיר באצאלט ווערן אין דער פולער מאס.

דוד. מיך פרייט איבערצוגעבן מיין פריינט, אייער קעניג, חירם, אז אלע וועגן פון מיין לאנד זיינען אפן פאר זיינע קנעכט אין דער לייג און אין דער ברייט און ער קען שיקן זיינע קאראוואנען, וואהין ער באדארף. איך וועל באפעלן מיינע קנעכט, זיי זאלן אייערע קאראוואנען באגלייטן אין די גרענעצן פון מיין לאנד מיט וואפן אין די הענט, און זאלן זיי אפהיטן פון צורויבונג און אלעם ביזן.

שליח. מיר דאנקען דעם קעניג פון ישראל און וועלן זיין גליקליך איבערצוגעבן אונזער הערשער דיינע פריינדליכע רייד (ביקן ויד). דוד. גייט בשלום אין אייער וועג. (צו חושי) באפעל אין מיין נאמען, צו באגלייטן די טרייע דינער פון מיין קעניגליכן פריינט ביז די גרענעצן פון זייער לאנד (חושי מיט די שלוחים אפ).

דוד. מיכל געפינט, אז דוד בן ישי האבט נישט קיין קעניגליכן אויסזעהן. ווי געפינסטו, יואב?

יואב. עס קען אמאל איינעם געפעלן צו הערן—א קעניג רעדט, ווי א קינד. אבער גרויסער קעניג דוד, וואס זיין אימה פאלט אויף אזוי פיל פעלקער, צו דען קען הערשן איבער אים א פרוי, ווען אפילו ער איז טויזנט מאל א זינגער?

דוד. עס איז גענוג צו זיין איינמאל א זינגער, יואב, כדי נישט צו קענען נישט רעכענען זיך מיט פרויען.

יואב. אפשר מיט פרעמדע, קעניג, אט ווי עס פאסירט מיט אנדערע קעניגן, אבער מיט אייגענע...

דוד. זינגער מאכן נישט קיין אונטערשייד...

יואב. איך זעה, אז דערמיט איז נישט צו מאכן. א קעניג מעג זיך ערלויבן געוויסע שוואכקייטן, איבערהויפט אזעלכע, אבער מיר, זעלנער...

דוד. נו-נו.

יואב. איך מיין נישט צו ריידן דערפון. נאך קוים האט דער קעניג געפרעגט... איך מיין צו זאגן, אז דער חירם איז א פראווער מאן. דער קליגסטער פון אלע קעניגן, וועלכע מיר ווייסן, אט צושיקט ער זיינע שיסן איבער אלע ימען, אט מאכט ער פארבינדונגען מיט מצרים. דאס פאלק ווערט אלץ רייכער.

דוד. זיינע הענט זיינען נישט אזוי פיל פארשמירט אין בלוט, ווי אונזערע. זיינע שכנים, בערג און ים, זיינען נישט אזוי בלוטדורשטיג, ווי די ווילדע פעלקער, וואס רינגלען אונז ארום. אבער געדולד, יואב. לאמיר פריער בארוהיגן אונזערע שכנים.

נתן הנביא. (קומט אריין בא די לעצטע ווערטער) מיט דער הילף פון יהוה.

דוד. איך האב דאך געזוכט, געטליכער מאן, צווישן די געלאדענע, און דיין ארט האט געפעלט.

נתן. איך בין געזעסן אין צימער פון די ספרים, קעניג, און האב מיין ארבעט געטאן. איך האב באשריבן דעם לעצטן שלאכט און די גרויסקייט פון היינטיגן טאג, ווען דער ארון האט ענדליך זיין רוה-פלאץ אין דער נייער הויפטשטאט געפונען, און אהער וועלן אצינד זיין געווענדעט די אויגן פון גאנצן פאלק ישראל. דא וועט וואהנען דער קעניג, און דא וועט רוהען יהוה.

דוד. חירם מלך צור האט טענענבוימער א מתנה געשיקט. ער וועט אויך בוייער נישט אנטזאגן זיך צו שיקן. מיר'ן א פראכטיגן פאלאץ פאר יהוה'ס ארון בוייען. מיר וועלן פארבאטן אלע איבעריגע מזבחות, וואס זיינען צווייט איבערן גאנצן לאנד, און אלע פעדים פון דער געטליכער און ערדישער מאכט וועלן זיך פון איין מיטלפונקט צוגיין.

יואב. דער קעניג איז גערעכט. און וואס גיכער דאס וועט געטאן ווערן, איז אלץ גלייכער. כל זמן עס איז פאראן א געפאר פון די ארומיגע פעלקער, האלטן זיך אלע שבטים אינאיינעם. אבער זאל נאך די געפאר אריבער, וועלן זיך די שבטים ווידער צושיסן, ווי די רינגעלאך פון א צוריסענער קייט. מען מוז פאר די שבטים אויך א אינווייניגסטע צוזאמענפירונג באשאפן.

נתן. אויף דעם וועג וועט יהוה נאך בענשן די באשטרעבונגען פון קעניג. אבער ווער בויט דען פריער דעם דאך, אידער די ווענט זיינען פארטיג? די מלחמות זיינען נאך אין מיטן, די מאכט איז נאך נישט איינגעווארצלט. שווער און לאנג איז נאך דער וועג פון דער מלוכה, און א פאלאץ פאר יהוה—דאס דארף זיין די קרוין פון דער ארבעט. אזוי ווי א קינד, דארף מען דאס פאלק אויף דעם דאזיגן געדאנק ער-ציען, כדי ער זאל ווערן פלייש פון זיין פלייש און בלוט פון זיין

בלוט. און מען טאָר דעם דאָזיגן געטליכן געדאַנק ניט וואַכעדיג מאַכן
 אין די אויגן פון פאַלק. אזוי זאָגט יהוה. (אס)
 בת=שבע, חושי, אביגיל, מיכל, אוריה, גבורים,
 געסט (קומען אריין).
 בת=שבע. אָט וואו דער קעניג האָט זיך פון אונז באַהאַלטן!
 אָט איז ער, אָט!
 דוד, אַך, דו שטיפערין, דער קעניג באַהאַלט זיך ניט פון זיינע
 געטרייע דינער. דער קעניג איז נאָר אַביסל מיד.
 יואב. און כל=זמן איר האָט פרייליך געמאַכט אייערע הערצער
 מיט וויין, האָט דער קעניג אויפגענומען די שלוחים פון חירם מלך צור.
 א גבור. וואָס האָבן זיי געבראַכט פאַר אַ ניס?
 דוד. זיי האָבן רייכע מתנות געבראַכט. חושי, לכבוד היינטיגן
 יום=טוב צוטייל עס צווישן אינוערע פריינד.
 מיכל. (צו אביגיל) אַ, דער פאַרשווענדער!
 חושי. (הויכט אן טיילן).
 בת=שבע. דער גוטער קעניג! דער גוטער קעניג!
 דוד. (נלעט זי איבערן קאפ) דו האָסט היינט אונזער גרויסע פרייד
 געטיילט. די שענסטע מתנה, וואָס וועט זיך אין די קאַסטנס געפינען,
 וועט זיין פאַר בת=שבע. האָט איר גאַרנישט דאַגעגן, מיינע פריינד?
 שטימען. — מיר בעטן! מיר בעטן!
 — מיר זיינען גרייט אויך אונזערע בת=שבע'ן אָפגעבן.
 — זאָל דער קעניג באַפעלן!
 דוד. אַ, דאָס וואָלט שוין געווען צופיל פאַר דער קליינער. ניט
 אמת, בת=שבע?
 בת=שבע. (קניט פאר דוד'ן) אַ, קעניג, איך בין ניט ווערט דעם
 גליק, מיט וועלכן דיין גוט האַרץ באַשיינקט מיר.
 מיכל. די גלאַטע רייד... ווי זיי קייקלען זיך דאָס אַראָפּ פון
 אירע ליפן.
 חושי. דאָס איז דיין געשאַנק, בת=שבע! (דערלאנגט איר א בינטל פערל).
 בת=שבע. אַך, ווי שיין!
 אביגיל. קום, טאָכטער, צו מיר, איך וועל עס דיר העלפן
 אַנטאָן.

מיכל. אַ, די חוצפה...
 יואב. (צו חושי) נישקשה, אַז מען האָט אַזעלכע זעלנער, ווי
 מיר זיינען, מעג זיך אַ קעניג ערלויבן צו לאָזן וואָהל גיין. ניט אמת, חושי?
 חושי. (צו יואב'ן) אָבער דו מוזט מודה זיין, יואב, אַז דער קעניג
 האָט ווירקליך אַ קעניגליכן געשמאַק.
 דוד. (צו אוריה) און דו, אוריה, וואָס שטייסטו אָן אַ זייט? האָט
 זיך דען חושי פאַרטיילט?
 אוריה. אַ ניין, קעניג, אָבער מתנות וועלן היינט ניט דערפרייען
 מיין האַרץ.
 דוד. איך זעה, דו פאַרבאָרגסט עפעס אין האַרצן. ניט פאַרהויל
 פון מיר דיין פאַרלאַנג.
 מיכל. מוטיגער, העלד!
 אוריה. דו באַפעלסט, קעניג?
 דוד. דיין קעניג הערט.
 אוריה. איך האָב ליב...
 דוד. וועמען, אוריה?
 אוריה. אויב איך האָב די העזה: דאָס איז בת=שבע.
 בת=שבע. (צויערט אויף)
 חושי. אַ, ער האָט די העזה געהאַט!
 אַ שטימע. דאָס וועט אים גלאַט ניט אַראָפּ!
 נאָך אַ שטימע. ער האָט זיך דעם שענסטן חלק אויסגעקליבן.
 יואב. (צו חושי) מאָל דיר, חושי, אַז איך וואָלט שוין געפונען אַ
 מיטל, ווי צו מאַכן אים שטום.
 דוד. (צו אוריה) און וואָס זאָגט בת=שבע?
 אוריה. איך ווייס ניט, קעניג.
 דוד. קום צו מיר, מיין טאָכטער, האָסט געהערט?
 בת=שבע. איך האָב געהערט, קעניג.
 דוד. ביסטו מסכים?
 בת=שבע. ווי דער קעניג וועט באַפעלן.
 אביגיל. אָבער אום גאַטעס ווילן, קען מען דען דערמיט אזוי היילן?
 מיכל. (צו אביגיל) זיי רוהיג, אביגיל, דער קעניג וועט נאָך
 די „דומהייט“ ניט באַגיין.

דוד. גיב מיר, טאכטער, דיין האנט.

בת = שבע. (ניט די האנט)

דוד. (פירט זי צו צו אוריה, ניט אים איבער איר האנט) דער קעניג פון ישראל ערפילט די פארלאנגען פון זיינע גבורים.

(פארהאנג)

צווייטער אקט.

דאס צימער פון I אקט.

אסף. (שטייט אויף דער וואך).

אביגיל. (קומט אריין) איז נאך קינער ניט געקומען מיט ידיעות פון שלאכטפעלד?

אסף. נאך ניט, קעניגין, מיר ווארטן צו יעדער רגע. אביגיל. דאס הארץ איז אזוי אומרוהיג, דער קעניג האט אזוי שלעכט אויסגעזעהען, ווען ער איז אין שלאכט געגאנגען. און אזוי שלעכט געווען געשטימט.

אסף. א, קעניגין, אין ברען פון שלאכט פארגעסט מען אן אלעס, און די שטימונגען—ווער ווייסט, וואו זיי קומען אהין? און פון אלע גע-דאנקען בלייבט נאר דער איין איינציגער: צו זיגן! אביגיל. די עמונים זיינען אזוי אכזריות'דיג און בלוטדאר-שטיג, און דער קעניג איז אזוי ניט פארויכטיג.

אסף. אבער יהוה היט דעם קעניג, די שונאים דערפילן אים נאר פון דער ווייטן, אנטלויפן זיי פאר א מייל.

אביגיל. און דאך איז דאס הארץ אזוי אומרוהיג. אסף. לא'מיר האפן צו יהוה, אז עס וועט קיין ביז ניט געשעהן. אביגיל. און ווער וואכט אויפן דאך?

אסף. נדב, קעניגין. זיין אויג איז אזוי ליכטיג, אז עס לאזט ניט אדורך דעם מינדעסטן שטויבל, וואס הויבט זיך נאר אויף אויפן פליין. אביגיל. אויפן דאך וועל איך מיך אויפהויבן. אפשר וועט מיר נדב'ס אויג גיכער א בארוהיגונג בריינגען. (אפ, פויזע).

נדב. (צו אספ'ן) עמיץ לויפט מיט אלע כוחות. ער קומט אלץ נאהענטער. אביגיל איז אזוי אומרוהיג. ארחמנות צו קוקן אויף איר. (אפ). אביגיל. (קומט צוריק) א, עס ציט זיך ווי אן'אייביגקייט. מיכל. (קומט אריין) וואס, א אנוואַנער? איז ער נאך ווייט? אביגיל. ער לויפט געשווינד, ווי א הירש. באלד וועט ער דא זיין. באלד... (גיט צו דער טיר, צום פענסטער).

מיכל. האסט אים געזעהען? אביגיל. יא, מיכל, איך האב מיך אויפן דאך אויפגעהויבן. איך בין געווען אזוי אומרוהיג.

מיכל. און איך בין שוין געוואהנט. וואס קען מען ענדליך מאכן מיט אַזא איינעם, וואס פארגעסט שטענדיג, אז דאס פאלק איז א סך און דער קעניג איז איינער? זיין לעבן שטעלט ער דער ערשטער אין געפאר? בת = שבע. (קומט אריין) איך בין די גאנצע צייט אין מיין צימער ביים פענסטער געזעסן און געשלונגען מיט די אויגן יעדן ריר און יעדן קער פון נדב'ן אויפן דאך. נאך אַנס, וואס איין פענסטער גייט פונקט ארויס צום זייט פון קעניגליכן פאלאץ. ביז איך האב ענדליך דערוועהן, ער איז שנעל פארשוואונדען געווארן, האב איך פארשטאנען, אז עס קומט אן'אנוואנער. א, ווי עס קלאפט זיך דאס הארץ. וואס פארא גוטע ניס וועט ער בריינגען...

מיכל. (צו אביגיל) איר קלאפט שוין אויך דאס הארץ, האסט געהערט?

אביגיל. באלד, מיין קינד, באלד וועלן מיר הערן. אנוואַנער. (לויפט אריין) א נצחון פארטריבן דעם שונא פארנו-מען דערפער און שטעט. דאס מיליטער האט זיך אוועקגעיאגט נאכן שונא. בת = שבע. און דער קעניג? וואס מאכט דער קעניג? אנוואַנער. געזונט און אומבארירט. מען שפאנט די רייטווע-גענער. דער קעניג האט נאר געדארפט אפגעבן די לעצטע באפעלן. ער פארט נאך מיר.

מיכל. האט מען זיך שוין טאקע מיט די באפעלן אויף יואב'ן ניט געקענט פארלאזן? אלע מאל אזוי. מערקווירדיגע אויסגעהאלטנקייט אין דער לייכטזיניגער אומבאשטענדיגקייט. אנוואַנער. יואב פארט צוזאמען מיטן קעניג.

אביגיל. און וואס מאכט אוריה? און אלע איבעריגע גבורים?
אָנזאָגער. אלע גאנץ, קעניגין, אומבאַרירט. די גבורים האָבן
וואונדער באַוויזן.

אביגיל. האָסט אַזוי געהיילט. גיי, וואָש דיר, אַיין און לעהן
אונטער דיין האַרץ.

אָנזאָגער. (אפ).

בת-שבע. אַך, ווי גוט! אַך, ווי גוט! (טאנצט פאַר פרייד).
מיכל. (צו בת-שבע) און דיין מאַן... האסט זיך גאָר נישט נאָכ-
געפרעגט אויף אים...

בת-שבע. די גוטע אביגיל האָט געפרעגט.
אביגיל. זיי נישט מצער דאָס קינד... וועלן מיר דאָס באַלד
האַבן געסט. אסאך, מען דאַרף זעהען, מען זאָל זיסע שפייזן צוגרייטן.
זיי וועלן דאך קומען הונגעריגע, ווי די וועלף, הונגעריגע און מידע.
אסאך. איך גיי, קעניגין (אפ).

בת-שבע. (קוקט אין פענסטער) זעט נאָר, די גאנצע שטאָט איז
שוין אויף. די ידיעה האָט זיך בליצשנעל צוטראָגן. די גאס ווערט פולער
וואָס אַרגע. עס הודושעט ווי פון בינען. די ליבע צום קעניג שיינט
אויף אלעמענס פנימער. אָט האט זיך דער עולם אַ לאז געטאָן מיט דער
גאס. דער קעניג פאַרט! דער קעניג פאַרט! אַ טומל! אַ ראד! מען לאָזט
אים נישט פאַרן ווייטער... מען טראָגט אים אויף די הענט. אַ, איך לויף
זיי אנטקעגן!

שטימען פון גאס. לעבן זאָל דער קעניג דוד! לעבן זאָל
דער קעניג דוד!

דוד. יואב, חושי און בת-שבע (קומען אריין, די מענער נעמען
אראפ פון זיך דאס געווער).

דוד. זייט געבענשט אין נאָמען פון יהוה, וועלכער האָט מיט
אונז ווידער אַ גרויסע ישועה געטאָן. שוין נאהענט דער טאָג, ווען אונ-
זערע ווילדע שכנים וועלן ווערן אַזוי איינגעשטילט, אַז מיר וועלן קע-
נען אַפּווישן די הענט פון בלוט און געניסן די פרוכט פון אונזערע
בצחונות.

אביגיל. זייט געבענשט.

מיכל. זייט געבענשט.

חושי. און מיר האָבן ווידער געזיגט! ווידער געזיגט!
דוד. (צו יואב) גיי, מיינ פריינד, אין דיין הויז און בענש דיינע
נאהענטע. לאָז היינט זיין אַ טאָג פון רוה.

יואב. פריה צו רוהען, קעניג. נאָך פאַרהאן אַסך אַרבעט. איך
וועל באַלד צוריק מוזן קומען. (אפ)

שטימען פון גאס. לעבן זאָל יואב! לעבן זאָל יואב!
מיכל. אַזוי פיל האַרצווייטאָג צו פאַרשאַפן... מיר האָבן זיך דאָך
קוים אויפן אָנזאָגער דערוואַרט!

דוד. ביזט היינט אויך נישט צופרידן מיטן קעניג?
מיכל. דוד בן ישי טרייבט ווידער שפאָס! האָסט אַזוי פיל העל-
פער און דער ערשטער אין שלאַכט ביסטו אימער אליין. איז דען דאָס
מאָל דיין גיין אין שלאַכט נישט געווען אין גאַנצן איבעריג? מעג זיך
אַ קעניג ערלויבן דעם פאַרגעניגן, צו פאַרבלייבן אַמאָל אין דער היים.

דוד. דו ביזט פאַרבלענדעט, מיכל! פאָלק, געהילפן—דאָס איז
אַלץ זעהר גוט, אָבער עס מוז דערביי שטענדיג קלאַפן אויך דאָס האַרץ
פון פאָלק. און ווער איז דאָס האַרץ זיינס, אויב נישט דער קעניג? זעה
נאָר, אונזער בת-שבע איז אַהיים נישט געגאַנגען? און וואו איז אוריה?
חושי. אוריה איז געוויס אַהיים אַוועק. ער איז געווען אַזוי מיד.

דוד. יא, אוריה האָט וואונדער באַוויזן אין היינטיגן שלאַכט.
צוויי טעג און צוויי נעכט האָט ער נישט צוגעמאַכט מיט קיין אויג.
מיכל. און זי גאַפט נאָך דאָ, די... געטרייע פרוי.

אסאך. (קומט אריין) דער טיש איז געגרייט. (אפ)
אביגיל. לאָז דער קעניג גיין אונטערלעהנען דאָס האַרץ. גיי,
וואָש דיר, דוד. (אפ)

דוד. איך מוז מיך עטוואָס אין אַרדענונג בריינגען. וועסט מיר
העלפן, חושי. (קעניג און חושי אפ).

מיכל.. (א באוועגונג פון אומצופרידנקייט. אפ).
בת-שבע. (בלויבט א קורצע צייט אריין).
דוד. (ווייל אדורכגיין, דערוועהט בת-שבע'ן) קינד, ביזט נאָך אַהיים
נישט געגאַנגען?

בת-שבע. איך קען נישט מער, קעניג, עס איז איבער מיינע כוחות.
דוד. רייד, בת-שבע, דיין קעניג הערט.

בת=שבע. (מיט טרערן) וואָס האָסטו געהיילט אָפּצוגעבן מיך אַנ'אַנדערן?

דו ד. אָבער, קינד, דאָס האָב איך דאָך נאָר אויס ליבע צו דיר געטאָן. איך האָב געמיינט דיין יוגנט, דיין שיינקייט צו באַקרוינען. אוריה איז דער אינגסטער אין דער שענסטער פון אַלע מיינע גבורים. איך האָב געוואוסט, ער וועט דיר אָפהיטן, ווי דאָס שוואַרצאפל פון אויג. בת=שבע. קעניג, דו האָסט מיר צעוואונדעט דאָס האַרץ, ווי קען איך אים אַצינד איילן? וואו נעם איך אַ רפואה צו מיין ווייטאָג? דו ד. אָבער דו האָסט מסכים געווען, בת=שבע. איך האָב דיינע ליפן געפרעגט, זיי האָבן אליין „יא“ געענטפערט.

בת=שבע. וואָס האָב איך געוואוסט! וואָס האָב איך פאַרשטאַנען! אָבער פאַר דער קורצער צייט, וואָס איך בין מיט אוריה אונטער איין דאָך, בין איך אויסגעוואַקסן, בין אַ פרוי געוואָרן, און אַלץ איז מיר קלאַר געוואָרן. איך בין די אומגליקליכסטע צווישן די פרויען. קעניג, דו האָסט מיך פאַרהאַסט, און איך בין די אומגליקליכסטע צווישן די פרויען.

דו ד. אָבער דיין קעניג איז שוין אַלט, דיין קעניג האָט אַ סך פרויען געוואוסט...

בת=שבע. דאָס האַרץ קען נישט טראַכטן... דאָס האַרץ וויל נישט וויסן... און צו דיר ביינקט מיין האַרץ, ווי אַ הירש נאָכן וואַסער-קוואַל. איך ליג די נעכט אויף מיין געלעגער און מיינע אויגן זיינען פאַרמאַכט, אָבער וואַכנדיג איז דאָס האַרץ, אין עס רייסט זיך צו דיר, און אָפּן זיינען מיינע אַרעמס און צו דיר זיינען זיי מתפלל, און בייטאָג גיי איך אַרום, ווי אין חלום, און איך וואַרט אויף דער נאַכט, איך זאָל ווידער מיט די געדאַנקען וועגן דיר קענען פאַרבלייבן.

דו ד. אָבער דערמאָן זיך, קינד—און אוריה?

בת=שבע. קעניג, איך בין אים קיין פרוי נישט געוועזן. אוריה האָט זיך צו מיר מיט קיין פינגער נישט צוגערירט. איך האָב מיין לייב נאָר פאַרן קעניג געהייליגט. אַ באַפעל מיך צו טויטן, קעניג, און לאָזן די קאַלטע ערד מיך באַרוהיגן.

דו ד. טויטן דיר, דיר, בת=שבע? די שענסטע בלום פון מיין לאַנד צוטרעטן? וועמענס ליפן וואָלטן זיך געעפנט אַזאַ באַפעל אָפּצו—

געבן? בת=שבע, דו ביזט שוין, ווי דער מאַרגנשטערן, דו ביזט לויטער, ווי די זון, און דיין קעניג האָט דיר ליב, בת=שבע.

בת=שבע. (שפּרינגט אויף) ער האָט מיך ליב? אַ קעניג, איך וועל דיינע אַ דינסט זיין, צו וואַשן דיר די פיס, אָפּצוהיטן דיר פון יעדן ווינטל, פון יעדן שטויבל. דו ביסט אונזער גבור, דו ביסט אונזער זינגער, דו ביסט אונזער אויסלייזער—צו קען מען זיך נישט אַנטציקן מיט דיר?

דו ד. בת=שבע. (קושט זי)

בת=שבע. אַ, ווי ליכטיג די זון האָט פאַר מיר פון צווישן די פינסטערע וואַלקן אַרויסגעשיינט!

אסף. (קומט אריין) קעניגין אביגיל האָט געשיקט פרעגן, וואָס זאַמט זיך לאַנג דער קעניג? דער טיש איז געגרייט און אַלע וואַרטן, דער קעניג זאָל בענשן דאָס עסן.

דו ד. איך קום באַלד, אסף.

אסף. (אס)

בת=שבע. אַ, וואָס איך טו! דער קעניג איז אַזוי מיד און הונגערריג... דיין דינסט גייט אַוועק און טראַגט מיט זיך אַוועק די ליכטיגע זון אין די הענט.

דו ד. (אפּ—פאַרוואַקסן אין רעיונות)

בת=שבע. (וויל אַוועקגיין)

אוריה. (קומט איר אַנטקעגן) זעה נאָר, דו ביסט גאָר דאָ? איינע אליין?

בת=שבע. איך וויל זיין אליין.

אוריה. דיין אויסזעהן... דו זעהסט אויס אַזוי צופרידן... גליקליך... דיינע אויגן שפּריצן מיט פרייד. איך האָב דיר נאָך קיינמאָל אַזוי גליקליך נישט געזעהען. יא... איינמאָל... ווען דו האָסט... פאַרן ארון געטאַנצט. בת=שבע. מעג דאָך אַ מענש זיין אַ מאָל אויך צופרידן. האָט דען יהוה נישט באַשאַפן דאָס גליק, צו דערפרייען מענשליכע הערצער? אוריה. אַ רעטעניש זיינען פאַר מיר דיינע ווערטער, בת=שבע.

בת=שבע. און אַ רעטעניש דאַרפן זיי בלייבן, אוריה.

אוריה. האָסטו... מיטן קעניג גערעדט?

בת=שבע. יא, דער גוטער קעניג רעדט מיט אַלע זיינע דינסטן. (אס)

יואב. (קומט אריין) אוריה? איינער אליין און אזוי צוטרעגן.
אוריה. יא, מיין האר, אין די הענט פון א שוואכער פרוי ווערט דאס
הארץ פון גרעסטן העלד צובראכן, אזוי ווי א שערבל, און מיר
שטרויכלען אן א שטרוי.

יואב. אבער אלע גבורים זיינען דיר מקנא דיין יונגע שיינע פרוי.
אוריה. אלע זעהען נאר דעם אויסערליכן גלאנציגן שאַלעכץ,
און זיי זעהען נישט דאס צופוילטע אינגעווייד. די ליבע פון בת-שבע
געהערט נישט צו מיר.

יואב. צו א צווייטן? ביזטו אין דעם זיכער?
אוריה. אנאנדערער האט איר הארץ פאר'כשוף'ט.
יואב. אנאנדערער? אבער דוד'ס א גבור קען זיך דען נישט
אנ'עצה געבן מיט אנאנדערן? נישט אומזיסט האבן זיך דוד'ס גבורים
געלערנט צו האלטן א שווערט אין דער האנט.

אוריה. א שווערט, זאגסטו? אבער נישט אויף אלעמען קענען
אויך דוד'ס גבורים אויפהויבן זייער שווערט אזוי לייכט.

יואב. (שטייט זיך אן) וועמען ביזטו חושד?
אוריה. יא, מיין האר! איך וועל מיך בעסער צוריק אהיים
אומקערן. איך וויל נישט די שמחה פון היינטיגן טאג מיט מיין טרויעריג,
אויסזעהן פארשטערן (אפ).

חוש. (קומט אריין) ביזט שוין געקומען? א, אונערמידעטער!
יואב. וואס טוט דער קעניג?
חוש. ער שטייט באלד אויף פון טיש. א, דער קעניג ווערט וואס
אמאל אלץ אינגער. ער איז אזוי גליקליך היינט מיטן נצחון.
יואב. דו מיינסט אזוי? איך האב מורא, דער קעניג האט היינט
אפגעהאלטן א צווייגענדיגן נצחון. איבערן שונא און איבער נאך עמיצן...
חוש. ווער קען עס זיין, אויסער בת-שבע?

יואב. דער קעניג איז אזוי נישט פארזיכטיג. אלע קעניגן קענען
פארבארגן זייערע שוואכקייטן פון פאלק, אויסער איין דוד'ן... וואלסט
אים געדארפט אויפמערקזאם מאכן דערויף.

חוש. וואס קענסטו מיט אים מאכן?
יואב. (א טאך מיט דער האנד) א קעניג—א קינד. און ווערט גאר
נישט עלטער. ליבע און לידלעך... לידלעך און ליבע. יאָרן און צענדליגער

יאָרן—וואָס גייט עס אים אָן.

נדב. (קומט אריין) מיינע הארן, איך האב דערזעהן פון דאך:
עמיצער היילט. אודאי אנאנזאגער.

יואב. ער היילט?

נדב. יא, מיין האר, ער היילט געשווינט.

יואב. ווידער נייס, אודאי א נייער באפאל.

חוש. מען דארף גיין אנזאגן דעם קעניג.

יואב. ווארט אפ, חוש. לא'מיר זיך פריהער דערוויסן. דער
קעניג איז גענוג מיד. מען דארף אים דאך נישט שטערן אין זיין פרייד.

חוש. א, יואב, אבער דו האסט אויך ליב דעם קעניג, ווי איך זעה.

יואב. (שמייכלט) אז א מענש פארמאגט אזא כוח, מאך עפעס!

חוש. (הייס) און ווען איך בין א פרוי, וואלט איך אלע מענער,
אויסער דוד'ן, פארהאסט.

בת-שבע. (קומט אריין) איך שטיי ביים פענסטער און איך זעה,

נדב איז אראפ מיט אנאנזאג. וואָס ווידער?

חוש. אנאנזאגער קומט אָן.

בת-שבע. אַך, די אַנזאָגער. פון דער רגע, וואָס זיי באַווייזן

זיך, ביז מען דערהערט פון זיי א ווארט—די נשמה ציהען זיי ארויס.

אַנזאָגער. (קומט אריין) שלעכטע ידיעות האב איך געבראכט

אין קעניגליכן פאלאץ. די מואבים זיינען אריבער די גרענעץ. זיי ברע-

נען דערפער, זיי שניידן די תבואות. זיי הרג'ען אויס די מענער, פרויען

און קינדער נעמען זיי געפאנגען. העלפט אונז, האט רחמנות, יעדע

רגע איז טייער.

יואב. איך וועל אַנזאָגן דעם קעניג.

בת-שבע. צו דען וועט דער קעניג באלד ווידער גיין אין

שלאכט?

חוש. (הויכט אן אננומען זיין שווערד) נישט באשערט אפצורוהען זיך.

דוד, יואב, מיכל, אביגיל. (קומען אריין).

דוד. (צום אנזאגער) אײל שנעל צוריק. גיב איבער מיינע קנעכט

אין נאָמען פון קעניג דוד, מען זאל געבן דעם שונא דעם העפטגיסטן

ווידערשטאנ. הילף גייט גלייך נאך דיר.

אַנזאָגער. (אפ).

דוד. (צו חושי) באפעל, מען זאל בלאָזן אין די שופרות, צונויפֿרופן
דאָס מיליטער.

חושי. (אפ).

(עס לאזט זיך הערן א שאלן פון טראמפֿיטן, א געטומל פון מיליטער, וואס
קלייבט זיך צונויף.)

אביגיל. אפילו ניט צייט געהאט אפצורוהען זיך. נאָך איין
נאכט אין פעט ניט איבערגעשלאָפן. און שוין ווידער אין פעלד אריין.
דוד. אסוף!

אסוף. (קומט) וואָס באַפעלט דער קעניג?

דוד. מיין געווער!

אסוף. (דערלאנגט.)

יואב. ניין, קעניג, דו דאַרפסט היינט בלייבן אין שטאָט. מיר
וועלן דיך ערוואַרטן מאָרגן. לאָז היינט זיין דיין רוה-טאָג.

מיכל. וואלסט זיך געקענט אַמאָל אויך אויף יואב'ן פאַרלאָזן.
דוד. (אנגורטנדיג דאס געווער) אנדערש גייט דאָס מיליטער אין
שלאכט, ווען עס זעהט דעם קעניג אין זיינע רייען.

חושי. זאל דער קעניג פאַרבלייבן.

בת-שבע. ווירקליך, זאל דער קעניג פאַרשאַפן דעם פאַרגעניגן.
אַלע פעטן דעם קעניג, ער זאל כאטש איין טאָג פאַרבלייבן אין דער היים.
דוד. פאַרבלייבן, זאָגט איר? און אפשר זאל איך מיך טאַקע
לאָזן אָנריידן. לאָז אַ קעניג אַ מאָל אויך פאלגן!

בת-שבע. אַך, ווי גוט, ווי גוט! דער קעניג פאַרבלייבט
(העלפט אים צוריק אויסטאן דאס געווער.)

מיכל. אַ, די דאָזיגע... און אפשר איז טאַקע נויטיג, דער קעניג
זאל זיין צווישן זיין מיליטער? דאָס פאלק קען דעם מוט פאַרלירן און!
דאן...

דוד. מיינע גבורים וועט קיין מוט ניט פאַרפעלן. דער קעניג
דוד האָט זיך נאָך ענדליך אויף וועמען צו פאַרלאָזן. דו, חושי, פאַר-
בלייבסט מיט מיר. ביז מאָרגן. (עס הור'ט זיך איבער דאס שאלן פון די שופרות)

יואב. דאָס מיליטער לאָזט זיך אין וועג. איך גיי.

דוד. נאָך היינט אַ ידיעה, יואב. איך בעט דיך.

יואב. עס וועט ערפילט ווערן, קעניג (אפ).

דוד. אַ, ערשט איצט האָב איך דערפילט, ווי מיר איך בין.
אַביגיל. רוה דיך אויס, דוד, רוה דיך אויס, קיינער וועט
היינט דיין רוה ניט שטערן (צו בת-שבע) קום מיט מיר, קינד (כידע אפ)
מיכל. (קענטיג באשליסט עפעס און נייט שנעל ארויס).

חושי. (וויל אוועקגיין)

דוד. ניין, חושי, דו בלייב מיט מיר. יא, חושי, אַזוי איז עס.
(פויגט) דיך, חושי האָב איך, אייגנטליך, געוועלט פרעגן: וויססטו ניט,
חושי, וואָס טוט מען מיט אַ האַרץ, אַז עס צורעדט זיך גאָר פלוצלונג,
אומגעריכט פאַר זיך אליין?

חושי. אַ האַרץ מוז מען ענטפערן, קעניג!

דוד. און ניט הייסן אים שטומען, חושי? אַמאָל האָב איך אויך
געמיינט אַזוי, ווי דו. די לעצטע צייט האָבן זיך אָבער די יאָרן, ווייזט
אויס, גענומען קלאַפן אין האַרצן, און יעדן מאָל אלץ שטאַרקער. אַ,
חושי, יונגע ליידן זיינען ווי טוי, וואָס ווי די זון גייט אויף, ווערן זיי
אויסגעטריקנט. אָבער שפעטערדיגע יאָרן, אַז זיי דערוויסן זיך פון ליידן-
שאַפט, טריקנט עס דעם מאַרץ פון די ביינער און עס לעכערט דאָס
האַרץ, ווי אַנ'עקבויער, און דאָס בלוט טריפט טראַפנסווייז, אומבאַמערקט,
אָבער זיכער און שטערבליך... קענסטו עס פאַרשטיין, חושי?
חושי. (שווייגט)

דוד. אַ, דו קענסט עס ניט פאַרשטיין, חושי, דו וואָס
דאָס גאַנצע לעבן דיינס איז נאָך פאַר דיר און דו זעסט פאַר
זיך אַ לאַנקע, פול מיט פרישע בלומען, און דיינע פיס זיינען לייכט,
און דיינע אויגן האָבן זיך קוים געעפנט, און דו טרעסט איבער בלומען,
און דו ווייסט ניט זייער אמת'ן ווערט. אנדערש זיינען די יאָרן, ווען
דער מענש שטייט אין מיטלפונקט פון זיין לעבן, די זון שטייט נאָך
איבער זיין קאָפּ... אָבער אַט באלד און זי גיט זיך אַ קער אויפן מערב
און די שאַטנס הויבן אָן ווערן ליינגער און טונקעלער, און ער זעהט
הינטער זיך אַנ'אָפגעקאטיעטע לאַנקע, אָפגעשניטענע פעלדער, און אַט
באלד גיט אַ בלאָז אַ ווינט, עס גיט אַ שפּריץ ארעגן-האסט געטראכט
אַמאָל וועגן האַרבסט, חושי? אין דיינע יאָרן טראכט מען ניט פון
אָזעלכע זאַכן. יא, און פון דער ווייטן ווינקט צו דיר אַ בערגל נאסע
ערד. און דאָ זעסטו פאַר זיך פלוצלונג אַ פרישע רויז אויף דער מעושע.

און זי ווינקט צו דיר, און זי רופט דיר, זי אליין קומט דיר אנטקעגן ארויס און זי זאגט: זעה, עס גייט דער הארבסט און באלד גיי איך פארלאזן; פליק מיך אראפ מיט דיין האנט און דערווארים מיך בא דיין ברוסט. און דו וויסט, און דו פילסט מיט אלע דינע גלידער, אז דאס איז די לעצטע רויז אין דיין לעבן—וואס וואלטסטו געטאן, חושי? חושי. איך וואלט נישט געטראכט, קעניג. און איך וואלט געטאן, וואס איך וואלט געטאן.

דוד. דו וואלטסט נישט געטראכט? א, ווי איך בין מקנא יעדן איינציגן פון מיין פאלק, די קינדער פון מינע דינסטן, ווי מיכל רופט זיי אָן, וואָס קיינער קוקט זיי נישט נאָך, און זיי טוהען, וואָס זיי טוהען, און זיי לעבן, ווי זייער האַרץ גליסט.

חושי. אָבער, קעניג, די מאַכט איז באַ דיר אין די הענט. דוד. אַ טעות, חושי, איך בין אַ אידישער קעניג און איך בין דער איינציגער שקלאף צווישן די קינדער פון מיין פרייען פאלק. דאָס גאַנצע פאלק ציילט צו מיין יעדן טריט. נתן און גד באַשרייבן אויף זייערע פארמעטן יעדן ריר און יעדן קער מיינעם, און אַזוי ווי זיי פאַרשרייבן, אַזוי וועט עס פאַרלייבן אויף אייביג.

חושי. די אייביגקייט, קעניג... דוד. יא, חושי, אַ קעניג איז אַ צווייגענדיגער שקלאף: פון יעדן טאָג באַזונדער און פון דער אייביגקייט באַזונדער. חושי. אָבער אויב די רגע איז שיין און רייצנד... דוד. זאָל די רגע די אייביגקייט פאַרשלינגען? א, די ספקות, זיי קענען די שטאַרקסטע הערצער צופרעסן. אסא. (קומט אריין) נתן הנביא. דוד. נתן? דאָרף עס עפעס באַדייטן? בעט אריין. אסא. (א).
נתן הנביא. (קומט אריין) דאָס האַרץ פון די קעניגן איז טיף, ווי דער אָפּגרונד, און שווער זיי צו באַגרייפן. אָבער יהוה קוקט אריין אין די טיפענישן פון האַרצן, און וואָס עס טוט זיך אין די פאַרבאָרגענסטע ווינקעלאַך ווייסט ער. יהוה האָט דיר גענומען פון נאָך די שעפּסן און האָט דיר געשטעלט צו פיסערן זיין פאלק. טאָר דער קעניג נישט גרויס

מאָכן זיין האַרץ, און יעדערן איז פון הימל איינגעטיילט זיין חלק אויף דער ערד, און ווער עס באַנוגנט זיך מיט זיין חלק, יענער זעהט גליק אויף דער וועלט.

דוד. געטליכער מאַן, וואָס דאַרפן דינע ווערטער באַטייטן? נתן. עפעס קומט פאַר אין דער שטילקייט פון דיין פאלאץ. עפעס וועבט זיך אַ נעץ אין דיין האַרץ. עפעס טראָגן זיך זיפצן אין דער לופט, און עמיץ ליידט, און עמיץ קלאָגט זיך פאַר יהוה אויפן קעניג... פיל און פאַרשיידן זיינען די וועגן פון די קעניגן פון די פעלקער, אָבער דער וועג פונ'ם אידישן קעניג איז איינער, און אַזוי זאָגט יהוה: דערווייטער דיין האַרץ פון זינד און אַנטלויף פון קערפערליכע תענוגים, און אין די וועגן פון די פרעמדע פעלקער זאָלסטו נישט גיין, וואָרום זייער וועג איז דער וועג פון בלוט און פלייש, און יהוה האָט פאַר זיינע אויסדערוויילטע געצייכנט דעם וועג פון אַנטזאָגונג און זעלבסט-אָפּפערונג. אַזוי זאָגט יהוה.

דוד. געטליכער מאַן, האָט מיט דיר מיכל גע'דט? נתן. מיכל האָט פאַר מיר איר האַרץ אַנדעקט, און וויי, עס איז צעוואונדערט. זי וועט זיך קלאָגן פאַר יהוה, און ער הערט צו דאָס געבעט פון די שוואַכע, און יהוה רעכנט זיך מיט זיינע אויסדער-וויילטע אויף אַ האַר. זעה, איך האָב דיר געוואָרנט. אַזוי זאָגט יהוה. (אס) דוד. פאַרשטייטו שוין, ווייניגסטנס, חושי, פאַר וואָס מיכל האָט פריער אַזוי שנעל אַוועקגעאיילט? חושי. די קעניגין וויל קעגן דעם קעניג אויך. יהוה באַוואָפּענען. דוד. (נאך אַ קורצן פייניגליכן טראכטן) חושי, גיב איבער בת-שבע'ן, אַז היינט אין אָוונט, ווי נאָך די לבנה וועט אַרויס, וואָרט איך אויף איר אין קעניגליכן וויינגאַרטן.

פאַר האַנג

דריטער אקט.

א רוח-אונטערן פרייען הימל אין קעניגליכן ווינגארטן.
פון ווייטן א וויין-שטיבל.

אסף, נדב, אלעזר, צוויי גבורים, צוויי פרויען, דער-
נאך אוריה און זיין חבר שלום. (טרינקען וויין)
אסף. דער פולער כוס מאכט מיר יעדן מאָד דערמאָנען די פאַר-
גאַנגענהייט. אַך, איז עס געווען יאָרן!
אלעזר. און מיר מאַלט ער נאָר די צוקונפט, אסף!
ערשטע פרוי. (צו דער צווייטער) דו זעסט, די מענער נעמען צו
פאר זיך די פאַרגאַנגענהייט מיט דער צוקונפט.
צווייטע פרוי. ניט געזאָרגט, צפורה, פאַר אונז בלייבט נאָך
אַלע מאָל איבער די געגנוואַרט. איך הויב מיין כוס פאַר דער געגנוואַרט!
שטימען. פאַר דער געגנוואַרט! פאַר דער געגנוואַרט!
אסף. איינמאָל—אין בית-לחם איז עס געווען, ווען איך האָב נאָך
צוזאַמען מיט דוד'ן די סטאַדעס געפֿיטערט, איז דאָרט געווען איינע אַ
פאַסטושקע, וואָס פלעגט צו אונז קומען. זי איז נאָך גאָר אַ קינד
געווען, אַ שטילע, אַ שעמעוודיגע, און איינעם פון אונז האָט זי ליב
געהאַט, מיך צו דוד'ן. אָבער זי איז געווען אַ שטילע, אַ שעמעוודיגע,
און איך ווייס נאָך עד-היום ניט, וועמען זי האָט ליב געהאַט... איר
פאַרשטייט?

יונגער גבור. איר הערט, ווי עס קלינגען סטרונעס—
אנאַלטע פידל...

ערשטע פרוי. דאָס הייסט אַ מאָן! דאָס הייסט ליבע!
צווייטע פרוי. אודא! ווייסן דען די יונגע פון ליבע!
ערשטע פרוי. נידער מיט די יונגע מענער!
יונגער גבור. אַ, וואו טו איך אַהין מיין יוגנט! מיין יוגנט
וואו טו איך אַהין!

אלעזר. סידן אויפן דעק פון בעכער דערטרינקען.
יונגער גבור. דערטרינקען! דערטרינקען! (טרינקען)
צווייטע פרוי. (לאכט) אַ, איר אומגליקליכע!

נדב. (צום יונגן) דאָכט מיר, זיי ווילן זיך שוין מיט אַיך
איבערבועטן.

צווייטער גבור. מיך וועט איר מיט ליצנות ניט פטר'ען.
מאָכט בעסער פול די גלעזער!
שטימען. וויין, נאָך וויין!
אוריה. שלום. (קומען אריין).
שלום. און נאָך כוסות!
ערשטע פרוי. נאָך צוויי כוסות!
יונגער גבור. אַנאַרט פאַר די געסט!
אוריה. ניין, שלום, איך וועל ניט טרינקען.
שלום. (צו אוריה) דו זעסט דאָך, אוריה, בת-שבע איז אין וויין-
גאַרטן ניטאָ. מיר האָבן דאָך איבערגעזוכט אַלע ווינקעלעך.
צווייטער גבור. ביזטו גאָר אין שלאַכט ניט געגאַנגען, אוריה?
שלום. אוריה איז קראַנק. ער האָט אויך דעם קעניג וועגן דעם
אַנגעזאָגט.

יונגער גבור. וויין איז די בעסטערפואה פון אַלע קראַנקהייטן.
צווייטער גבור. אַ, מען ווייסט, ער לאָזט אַרויף דעם
שלאַכט אין פעלה, כדי צו פירן אים אין דער היים.

שטימען. כאַ—כאַ.

יונגער. אַ היימישע מלחמה. זי דאַרף זיין פון די שווערסטע.
ערשטע פרוי. מאָן און ווייב זיינען אַזעלכע שונאים, וועלכע
עס איז אַמורא צו לאָזן אַליין אונטער איין דאָך: זיי קענען אַזוי לייכט
מאַכן שלום צווישן זיך.

שטימען. כאַ—כאַ.

אוריה. (וויל אוועקגיין).

שטימען. ער וויל אַוועקגיין! ער וויל אנטלויפן!
יונגער גבור. אסף, דו הערסט, אוריה וויל אנטלויפן:
באַפעל אים אין געפֿיינגעניש צו נעמען.

שטימען. געפאַנגען! געפאַנגען! ביזט געפאַנגען, אוריה!

אוריה אדן שלום. (זען זיך צוריק).

ערשטע פרוי. וועמען פירט מען דאָ צו קבורה, גבורים? איך
פיל מיך היינט צווישן די גבורים, ווי אויף אַ בית-עולם.

יונגער גבור. דאָס האָט אוריה דעם אומעט געבראַכט.

שטימען. באַשטראָפן אים! באַשטראָפן!

נדב. פינף כוסות פאַר אַמאַל זאָל ער אויסטרינקען.

שטימען. פינף כוסות! פינף כוסות!

אוריה. עס וועט נישט העלפן, מיינע פריינד!

צווייטער גבור. א, ער איז גוט אינטערן פאַנטאפּל.

יונגער גבור. וויין מאַכט פרייליך דאָס האַרץ, אוריה, נישט

פאַר גבורים איז דער טרויער.

ערשטע פרוי. די מענער פון די שיינע פרויען... באַ וועמען

רופן זיי נישט אַרויס קיין ווייטאג אין האַרצן.

צווייטער גבור. זעסטו, דיין מאַן וועט נישט אַרויסרופן קיין

ווייטאג אין האַרצן...

שטימען. כאַ—כאַ.

יונגער גבור. איך האָב מיר אַנאַלטן פּלל: פעלשט אין—דיר

אַ פרוי, ווּך אַ טרייסט אינם כּוס. דער כּוס איז דער געטרייעסטער חבּר.

ערשטע פרוי. צו מיר קומט, נאַרישע מענער, און איך וועל

איין לערנען: פעלשט אין איין אַ פרוי, זוכט גיכער אַנאַנדערע!

צווייטער גבור. איר זענט קלוגע: פריהער פאַרכשופט איר

דעם מאַן און פאַרפירט אים אין אייערע נעצן, דערנאָך קומט איר צו

אים מיט עצות.

צווייטע פרוי. אָבער איר פאַלגט אַ, איר שטאַרקע, איר

מענער, וואָס איר דאַרפט איבער אונז געוועלטיגן—איר זענט אונזערע

שקלאַפּן.

אסף. איינמאַל איז דאָס געוועזן אין מדבר זיף. בשעת דער

פאַרפאלגטער דוד האָט זיך דערוואוסט, אַז שאל מיט זיין מחנה געפינט

זיך נישט ווייט, און ער האָט זיך אַדורכגעגאַנגען אין שאל'ס ביידל

און האָט אים דאָרט געפונען מיט אבנר'ן שלאפנדיג, האָט ער צוגענומען

זיין שפּיז, וואָס איז געווען אַריינגעשטעקט אין דער ערד נעבן שאל'ס

קאָפּ, און דעם קריגל, וואָס איז געשטאנען דערביי, און איז דערמיט,

אָוועקגעגאַנגען. דערנאָך איז דוד אַרויף אויפן שפיץ פון דערבייאַגן

באַרג און האָט גערופן צו אבנר'ן, אויסשטרעקנדיק שאל'ס שפּיז: אַזוי

געטריי היטסטו עס אָפּ דיין קעניג? דאָן בין איך מיט דוד'ן נישט צופרידן

געוועזן, וואָס ער האָט שאל'ן נישט דורכגעשטאַכן באַ דער גוטער געלעגן—

הייט. אָבער וואָס אַ יאָר שפעטער, זעה איך זיך אַלץ מערער אַרום, ווי

גוט ער האָט דאַמאַלס געטאָן.

שלום. וואָלט ער אויך איצט אַזוי גוט געטאָן, ווי אַמאַל!

אלעזר. פאַר אספּ'ן איז דער וויין געפערליך: ער מאַכט אים

צו יונג.

ערשטע פרוי. און דיך, אלעזר, מאַכט ער צו אַלט. שיער נישט

אין גאַנצן טויט.

שטימען. כאַ, כאַ, זי האָט זיך דאָס גענומען צו אים!

נדב. האָסט פאַרגעסן, אַלטער, מען דאַרף גיין איבערבייטן די

שמירה. די זון לאָזט זיך שוין אַראָפּ!

אסף. זיי רוהיג, נדב. אסף פאַרגעסט קיין זאַך נישט. מיר גייען.

אסף, נדב, אלעזר (אַפּ).

ערשטע פרוי. (שטעלנדיג זיך) דער וויין האָט מיינע פיס גע-

מאַכט בלאַנדזשען. ווער וועט זיי צוריק אויפן גלייכן וועג אַרויפפירן?

יונגער גבור. אַ געפערליכע אונטערנעמונג: אַרויפפירנדיג אַ

פּרוי אויפן גלייכן וועג, קען מען אַזוי לייכט אַליין פון אים אַראָפּגיין.

(נעמט זי פאר דער האנט. אפּ.)

צווייטער גבור. לידיגע פלים קענען אַ צווייטן מאָל צונוק

קומען. (באהאלט זיי אין טיש. צו דער צווייטער פרוי) ביזט נאָך נישט אָוועק?

צווייטע פרוי. ביזט דערמיט נישט צופרידן, גבור?

צווייטער גבור. (לאכט) נישט איבעריג (ביידע אפּ).

אוריה. (צו שלום'ען) וואו קען דאָך זיין בת-שבע?

שלום. דאַרפסט נישט אַזוי זאָרגן דערפון: ענדליך וועט זי אויך

קומען אַהיים. אַזאַ טבע האָפּן שוין די פרויען.

אוריה. האָסט אָבער שוין געהערט? איך האָב געוואוסט, אַז מען

רעדט שוין פון דעם אין די גאַסן. מען שושקעט זיך אין די אויערן...

דער וויין האָט זיי רעדעוודיג געמאַכט.

שלום. וואָלסט באמת דערמיט געדאַרפט אַנ'ענדע מאַכן, אוריה.

וואָס זאָגט זי אַליין?

אוריה. זי איז שטום, ווי אַ פיש. איך זעה, אַז מיר אַז ענדליך

נאָר דער לעצטער מיטל געבליבן: פאַרשפּאַרן זי אין איר צימער און פון
הויז ניט אַרויסלאָזן.

ש ל ו ם. גערעכט, אוריה, שטריינגקייט מאַכט אַלע מאָל ווייכער
דאָס האַרץ פון דער פרוי, און אַ שמועס מיט די פיר ווענט מאַכט זיי
אַלע מאָל קליגער. (ביידע אס).

נ ת ן און ב ת = ש ב ע. (קומען שפּאַצירנדיג).

נ ת ן. און מיט עניוּת און גאָטספּאַרכט דאָרף די אידישע
פּרוי די פרעמדע פאַרלאַנגען פון האַרצן פאַריאָגן. אַזוי זאָגט יהוה.

ב ת = ש ב ע. הייליג און גרויס איז אַלץ, וואָס יהוה זאָגט אָן זיין
פאַלק ישראל דורך זיינע נביאים, און הייליג איז אַלץ, וואָס עס קוועלט
אַרויס פון זיינע ליפּן, געטליכער מאַן, און דיין דינסט זאָפט אַריין דיין
ערדן וואָרט אין אירע גלידער, אָבער אויך געטליך און הייליג איז די
ישטימע, וואָס זינגט אין אַלע מיינע איברים אַ לויב צום באַשעפּער, און
הייליג און געטליך איז דער פייער, וואָס ברענט אויף מיין האַרצן-מוזיק.
ווי אַזוי קען איך דעם געטליכן פייער פאַרלעשן...

נ ת ן ה נ ב י א. דער פייער פון דער ערד ווערט דורכ'ן פייער פון
הימל געלייטערט, דורכ'ן פייער פון געטליכן וואָרט. פאַרשיידן זיינען די
מוזיקות, וואָס עס ווערט אויף זיי גאָטס נאָמען גערופן, אויף אַלע ברע-
נען פייערן און פון אַלע ציהען זיך די רויכן צום הימל, און יענע
קרבתות, וואָס ווערן געבראַכט אין נאָמען פון ערדישע פאַרגעניגנס, פאַר
דער גלוסטונג פון לייב און זעלע, ווערן אָפּגעשטויסן פון יהוה'ן, און
נאָר ווייניגע קומען אַרויף אין דער הויך און קלאַפּן זיך אָן אין די
טויערן פון הימל, און דאָס זיינען די, וואָס קומען פון ריינעם אומבאַ-
פּלעקטן האַרצן.

ב ת = ש ב ע. איך הער די הייליגע ווערטער און איך שאַץ זייער ווערט,
אָבער מיין האַרץ רעדט צו מיר אַנדערש, און עס זאָגט מיר, אַז וועגן
איז פאַראַנען אַ סך, און יעדעס האַרץ האָט זיך זיין וועג, און מען קען
אַלע הערצער אין איין וועג ניט רופן, און אַלע האַרצנס-וועגן זיינען
גלייך ליב און גלייך אָנגענומען פאַר יהוה. איך הער די געטליכע רייד,
אָבער זיי קענען ניט פאַרמאָנקלען מיט זייער שיין די ליכטיגע זון, וואָס
שטייט פאַר מיינע אויגן...

נ ת ן. אָבער, טאָכטער, אַ האַרץ פאַרפירט, אַ האַרץ קען ווערן

פאַרבליענדעט, אַ אידישע טאָכטער דאָרף זיך לערנען צו באַהערשן איר
האַרץ.

ב ת = ש ב ע. אָבער איך האָב די הערשאַפט איבער מיין האַרצן
פאַרלאָרן, און מיין האַרץ האָט זיך אַרויסגעריסן, ווי אַ טייך פון די
ברעגעס, און האָט מיין גאַנצן וועזן פאַרפלייצט, און איך רוף צו זיך
אַליין: ב ת = ש ב ע, וואו ביזטו? וואו ביזטו? און איך באַקום ניט קיין
ענטפער. (ביידע גייען אדורך).

(די סצענע בלייבט ליידג. עס קומט אן דער אונט. עס באווייזט זיך
די לבנה. עס הערן זיך שופרות פון די שומרים, שאַמען, ווי זיי רופן זיך איבער.

ד ו ד. (באווייזט זיך מיט אַ האַרפע אין האַנט, שפּילט און זינגט).

נאָכט, און רוה, און זיסער שווייגן,

און פאַרוויגטע בוימער-רייזען:

אין אַ ווייטע וועלט-שליחות

מיטן הימל שטערן גייען.

און צו'ן אָפּגרונט רופט אַנ'אָפּגרונט

און עס זינגען ווייטע קוואַלן,

און דאָס רופן און די קלאַנגען

אינ'ם דיכטער'ס האַרץ פאַרשאַלן. (בלייבט פארטראכט).

ח ו ש י. (באווייזט זיך).

ד ו ד. וואָס איז, חושי?

ח ו ש י. אַלעס אין אַרדענונג, קעניג. די טויערן זיינען געשלאָסן.

די וואָך איז צושטעלט אויף אַלע מויערן. ב ת = ש ב ע איז געקומען.

ד ו ד. זאָל זי גענעהנען.

ח ו ש י. (קערט זיך אים און קומט מיט ב ת = ש ב ע) איך וועל זיין אין

וויין-שטיבל, קעניג.

ד ו ד. גוט, חושי.

ח ו ש י. (אָפּ).

ב ת = ש ב ע. (פאלט אויף זי קניח) מיין קעניג!

ד ו ד. שטיי אויף און זעץ דיך נעבן מיר. דו האָסט מיך מנצח

געווען, ב ת = ש ב ע!

ב ת = ש ב ע. דאָס איז דיין נצחון, קעניג. דו האָסט אים פאַרווייט

אין מיין הארצן שוין לאנג-לאנג. נאך א קינד זייענדיג, פלעג איך ניט קענען אפרייסן די אויגן פון דיר, ווען איך פלעג דיר נאך זעהען. און פלעג איך הערן, ווי דאס פאלק זינגט דיינע לידער, פלעגט אין מיר דאס הארץ טאנצן פאר פרייד און מיטזינגען אין דער שטיל. פלעג איך הערן פון דיינע גבורות אויפן שלאכט-פעלד, פלעג איך שפרינגען פאר פרייד, אזוי ווי א ווילדע ציגעלע, און אנאייביגער פייער האט געברענט אין הארצן בא מיר פאר מיין העלד, פאר מיין קעניג, פאר מיין זינגער, פאר מיין גאט... איך בין געווען א קרבן-עולה, וואס האט זיך אויפגע-בראכט פאר דיר אויף מיין אייגענעם הארצן, און איך האב געברענט, געברענט...

דוד. (קישט וי) קינד...

בת-שבע. אבער איך בין געווען אזוי לייכטזיניג-וואס האב איך פארשטאנען? אזוי גליקליך, אזוי שיין, אזוי ליב איז געוועזן דער טאג, ווען דו האסט מיר ביים פייערליכן צוג דיין האנט אויסגעשטרעקט און דו האסט אויך מיט מיר דיין פרייד געטיילט. איך בין געווען אזוי שכור-וואס האב איך געוואוסט? דו האסט עפעס געפרעגט בא מיר אין פאלאץ, איך האב קוים געהערט דיין פראגע... ווי אין א זיסן חלום בין איך געווען, און עס האט זיך מיר געדאכט, אז אייביג-אייביג וועט זיך עס אזוי ציהען, און איך האב געענטפערט-וואס ווייס איך, וואס איך האב געענטפערט און-דו האסט מיך א צווייטן אפגעגעבן. איך האב קוים געוואוסט די באדייטונג דערפון, אבער ווי ביטער עס איז געווען די אויפוואכונג! א פרעמדער פוח האט זיך אין מיין פרייהייט אריינגע-ריסן, און פון א שטאלצער קעניגין, ווי איך האב מיך פריער געפילט, בין איך פלוצלונג פארוואנדלט געווארן אין א פארהאסטער שקלאפין. און דאן האב איך זיך א שבועה געגעבן: אדער דו, מיין קעניג, מיין געטרוימטער, אדער קיינער ניט, קיינער ניט! און מיין באשלוס איז פעסט, ווי א פעלד, און קיינער קען אים ניט ברעכן, ניט אפילו דו, ניט אפילו דו, מיין קעניג.

דוד. א, דו מאכסט מיך שכור, שיינע, מיט דיינע ווערטער. דו ווארפט מיך צוריק אריבער אין יענע גוטע זיסע יארן, ווען מיינע אקסלען זיינען נאך ניט געוועזן באלאסטעניג מיט אזוי פיל האס, אזוי

פיל צארן און בלוטיגע מלחמות... פילסטו ניט פון מיינע פינגער דעם-ריח פון מענשן-בלוט?

בת-שבע. גיב מיר דיינע פינגער. מיט מיינע לאקן, צו וועלכע קיינער האט זיך נאך ניט צוגערירט, ווייל זיי זיינען פאר דיר געוועזן געהייליגט, וועל איך די פינגער דיינע ריין וואשן, און דו וועסט צוריק אנהויבן לעבן פון אנהויב... צוריק ווערן א פאסטוך, און איך וועל דיין פאסטושקע זיין, און וועל דיר די שעפעלאך העלפן היטן...

דוד. ווען דאס וואלט מעגליך געווען!

בת-שבע. מיין ליבער קעניג, דאס איז מעגליך! דאס איז מעגליך, אט זעה. אט הער. איך וויל עס דיר דערציילן, און דו וועסט הערן, און דו וועסט גלויבן. אט ביסטו א קליין אינגל, און איך בין א קליין מיידל, און מיר זיינען ביידע אין פעלד, און ווייט ארום איז קיין מענשן ניטא, און די סטאדע איז פארנאנגען ווייט, און עס איז א שטילער אונט, און עס לאזט זיך אראפ די זון, און אלץ ארום איז מיט גאלדענע שטראלן באגאסן, און דו ביסט מיר, און דיין קאפ גלויבט אנאפרוה. האסטו זיך אויפן גרי-נעם גראז געזעצט, און דיין פיפל, אויף וועלכער דו האסט דיינע ניגונים געשפילט, האסטו אין גראז פארווארפן און דו נויגסט שוין דיין קאפ צו דער ערד. אבער נעבן דיר איז דיין פאסטושקע, לייגט זי דיין קאפ אויף איר שוים (לייגט דוד'ס קאפ אויף איר שוים), און זי טוליעט דיר און זי דריקט דיר צו איר שנעל-שנעל קלאפנדיגער ברוסט, און דו פארמאכסט די אויגן, און דו ווערסט אנשלאפן, און עס ווערן שטיל די ווינטעלאך אין די גראזן, און די פויגל האלטן איין זייער אטעם, און זיי גיבן איבער איינער דעם אנדערן, איינער דעם אנדערן: שטילער, ווינטל, שטילער, פויגל, שטילער, שטילער! איר מיינט, א פאסטוך שלאפט עס? א העלד שלאפט דא, א קעניג שלאפט! און דיין קאפ ליגט אין די ארעמס פון דיין פאסטושקע און עס חלומ'ט זיך דיר, אז דו גייסט מיט א לאנגן-לאנגן וועג, און דער וועג איז פול דערנער, און חיות הוילן בא די זייטן, און דער וועג איז א גריבערדיגער, א געפערליכער, און דיין הארץ גיט זיך פלוצלונג א ריס אויף, און דו ביסט שוין גרייט צו ווארפן זיך אויף די בלוטדורשטיגע חיות. דו גייסט זיך א כאפ אויף און... דיינע ברייט-געעפנטע אויגן צושמיכלען זיך, ווי די זון, ווען זי גייט פון די וואלקנס ארויס... און דיין פאסטושקע פרעגט בא דיר: האסטו

א שלעכטן חלום געזעהען, מיין קעניג? און דו וויסט באַלד, אז דאָס
אַלץ איז נאָר אַ שלעכטער חלום געוועזן, און איך בין דאָ וואַרהייט,
איך בין די וואַרהייט.

דוד. (הויבט זיך אויף) וואו בין איך? וואָס הער איך? חלום? וואָר?
אַ, אַ פשוט=מאַכערין ביסטו, בת=שבע, און וואונדער קענסטו באַשאַפן.
איך פיל, ווי די יאָרן פאלן פון מיר אַראָפּ, ווי אַ פינטל בגדים, ווען
מען בינדט זיי פאַנאָנדער, אַזוי ווי די צייטיגע עפל פונ'ם עפּלבוים,
ווען מען גיט זיי אַ טרייסל. דו גיסט אַריין אין מיר דעם באַלואם פון
דעם אויפגעוואַכטן לעבן, און איך פיהל, ווי מיין יוגנט שטייט
צוריק אויף תּחית=המתים. אַ געבוירענע קעניגין ביזטו, בת=שבע, און צו
דיינע פיס וואַרף איך מיין קעניגרייך!

בת=שבע. מיין ליבער, איך פיל, ווי איך האַלט אין מיין
הענט דעם הימל און איך קען אים פאַר מיין קעניג אויף דער ערד
אַראָפּציהען. דעם מאָרגנשטערן וועל איך אין מיין האַר איינפּלעכטן,
כדי ער זאָל דיר שיינען, ער זאָל דיר לייכטן און דעם אומבאַוואוסטן
וועג באַלייכטן, אין איין הויך וואַלט איך וועלן דיר מיין נשמה אַרויס=
הויכן און בלייבן אויף אייביג פאַרגליווערט אין דיינע הענט, כדי איך
זאָל זיך מער אויף דער ערד און צו די מענשן ניט דאַרפן אומקערן.

דוד. אַ קוואַל פון לעבעדיגן וואַסער ביסטו, בת=שבע, אין דייך
אַטעם מאַכט לעבעדיג, דייך בליק מאַכט זאָט דאָרשטיגע און דייך שמייכל
דערקוויקט, ווי דער זאַפט פון די בעסטע וויינטרויבן, און ווי אַ רויז
צווישן דערנער בליסטו אויף יעדן מאָל, ווען דו באַווייזט זיך אין מיין
פאַלאַץ.

בת=שבע. וויפל שלאָפּלאָזע נעכט איך בין מיט אַפּענע אויגן
אויף מיין מיידל=בעט געלעגן און האָב מיטן געדאַנק געזוכט מיין גע=
ליבטן אויף די שלאַכט=פעלדער, אין די קעניגליכע צימערן, און ערגעץ
האָב איך אים ניט געקענט געפינען. ביז איך האָב אים ענדליך געפונען,
געפונען, און ווער קען איצט פאַרלעשן מיין ליבע, און וועלכע טייכן
קענען מייןע פלאַמען פאַרפלייצן... מיין רעכטע האַנט וועל איך לייגן
אונטער דייך קאָפּ און מיט דער לינקער וועל איך דין אומאַרעמען, און
פעסט וועל איך דין צו מיין ברוסט צוריקן, און מייןער וועסטו זיין,
מייןער... אַ, דו ביסט ניט קיין פאַסטוך, דו ביסט ניט קיין אינגל. איך

ווייס, אַ קעניג ביסטו, אַ שטאַרקער, אַ מעכטיגער, דייך בליק ברענט,
ווי פייער, דייך האַנט איז פעסט, ווי אַייזן, דייך שטים איז באַפעלנד,
און איך בין דייך דינסט, דייך געטרייע שקלאַפּין, וואָס שטויבט זיך אין
די שטויב פון דיינע פיס, און איין פאַרלאַנג האָט פול געמאַכט מיין
האַרץ, מיין קאָפּ, מיין גאַנצן וועזן, און ער פאַרפלייצט מיך ווי אַ טייך,
וואָס גייט אַרויס פון די ברעגעס, און דער פאַרלאַנג מיינער איז גרויס,
און דער פאַרלאַנג איז מעכטיג, און געטליך איז ער, מיין פאַרלאַנג,
און דו טאָרסט זיך אים ניט קעגנשטעלן, ווייל דאָס גאַנצע וועזן מיינס
רעדט אין מיר, און זינגט אין מיר, און רופט צו דיר, קעניג, און עס
איז ניט אין די מענשליכע כוחות אים קעגנצושטעלן זיך—אַ, מיין פאַס=
שעך, מיין העלד, מיין זינגער, מיין קעניג!

דוד. אַ כּשופּ/מאַכערין ביזטו, בת=שבע, דו האַסט מיך אין גאַנצן
פאַר'כשופּ'ט, און צו דען איז פאַרהאַן אַזאַ פאַרלאַנג דיינער, וואָס איך
זאָל אים ניט איילן צו ערפילן? באַפעל, בת=שבע, דעם קעניג, און דייך
קנעכט וועט ערפילן.

בת=שבע. איך וויל... דורך מיין קעניג... אַ קעניג געבוירן...
וואָס זאָל זיין אַזוי מעכטיג, ווי מיין ליבע, אַזוי גרויס, ווי מיין גליק,
און זאָל האָבן אַזאַ ליכטיגן בליק, ווי די זון, וואָס האָט זיך פלוצלונג
אַזוי פראַכטיג צושיינט איבער מיין קאָפּ.

דוד. אַ, מיין איינציגע און מיין לעצטע!

די לבנה גייט ארונטער אונטער די וואלקן, עס ווערט פינסטער, עס הערט זיך
נאר, ווי די שומרים אויף די ווענט רופן זיך איבער. דערנאך לאזן זיך הערן פון דער
ווייטן צוויי שטימען, אז ווי קומען נאָהענטער, דערקענט מען מיכ'ל'ס און נתן'הנבואם
שטימען.

מיכ'ל'ס שטימע. ...מען רעדט שוין פון דעם אין די גאַסן,
נביא...

בת=שבע. עמיץ געהט אום אין וויינגאַרטן.

מיכ'ל'ס שטימע. אוריה געהט אַרום אַ פאַרצארנטער און דער
קעניג איז אַזוי אומבאַזאָרגט. ער פאַרבריינגט די נעכט זיינע אין וויינ=
גאַרטן... ווער ווייסט, מיט וועמען... שפילט אויף דער האַרפע, זינגט
זיינע לידלעך, און אויף מאָרגן דערציילט מען אַזעלכע זאַכן אין די גאַסן...
בת=שבע. לאַז מיך אַוועקגיין, קעניג, איך וויל ניט, אַז פרעמדע
זאָלן פאַרשוועכן מיין ליבע צו דיר.

דוד. איך וועל דיר ניט פארהאלטן, בת-שבע. חושי אָדער וואָרט:
איך וועל דיר אַליין באַגלייטן. דורכן קליינעם טויער, וואָס אויפן דרום,
וועסטו אַרויסגיין (ביידע אפ).

נתן און מיכל. (באווייזן זיך).
נתן. באַרוהיג דיר, מיכל. איך האָב אים געוואַרנט. דו זעסט,
אַזא וואונדערליכע נאַכט היינט, און זיסע רוהיגקייט גיסט זי אין האַרצן.
מיכל. און מיך מאַכט זי נאָך אומרוהיגער, נביא.
נתן. זיי רוהיג, דער קעניג וועט ניט אַוועקגעבן זיין זעלע דער
זיגד אויף פאַרצוקונג. נאָר אַ לויב צו יהוה וועט דוד אויפהויבן אין
אַזעלכע שעה'ן. דו זעסט, אָט איז זיין האַרפע...

מיכל. און ער אַליין איז ניטאָ... מיין האַרץ ווערט ניט רוהיגער
פון דיינע ווערטער, נביא.

נתן. יהוה וועט דיר באַרוהיגן, קעניגין. קום, איך וועל דיר-ביוז
פאַלאַך באַגלייטן. דער שלאָף וועט דיר די רוהיגקייט אומקערן. (גלייכע אדורך).
דוד. (קערט זיך אום, נעמט די האַרפע, די פֿינגער רופֿן אַרויס אויף די
שטרונגעס א פאר אקארדן) חושי!

חושי. (פון וויינשטיבל) קעניג? (קומט).
דוד. זעץ דיר, חושי. זעסטו היינטיגן אָונט?
חושי. וואונדערבאַר-שיין, קעניג.
דוד. וואונדערבאַר-שיין, זאָגסטו? עס איז צו ווייניג געזאָגט,
חושי... חושי, דו ווייסט, ווי לאַנג עס געדויערט דאָס מענשליכע גליק?
חושי. ווי אַ מאָל, קעניג.

דוד. דו ווייסט עס ניט, חושי. דאָס גליק דויערט אַזוי לאַנג,
כל זמן דיינע מיטמענשן דערוויסן זיך פון אים. אַזוי איז דער דיכטער,
איידער מען הויבט אָן צו זינגען זיינע לידער אין די גאַסן, אַזוי איז
דער העלד, איידער מען זאָגט אן אויף די פֿלעצער פון זיינע העלדנטאַטן.
אַזוי איז די ליבע, איידער זי ווערט ניט פאַרשוועכט דורך גלייכגיל-
טיגע ליפן.

חושי. איך האָב געהערט, דער קעניג האָט היינט נייע לידער
געזונגען.

דוד. יא, חושי, דיין קעניג איז היינט ווידער אַ פאַסטעך אין
בית-לחם געוועזן. ארום איז קיין מענש ניט געוועזן און די סטאַדע איז

פאַרגאַנגען ווייט-ווייט. עס איז געוועזן א שטילער-שטילער אָונט און
אַלץ אַרום איז פאַרגאַסן געוועזן מיט די לעצטע גאַלדנע שטראָלן פון
דער זון. דער קליינער פאַסטעך איז געוועזן מיד און זיין קאַפּ האָט
אַנאפֿרוה געגלוסט. האָט ער זיך אויפן ווייכן גרינעם גראָז געזעצט, זיין
פייפל האָט ער אין גראָז פאַרוואָרפֿן און האָט זיין מידיגן קאַפּ אויף דער
ערד אָנגעשפּאַרט. און דאָן איז געקומען דער זיסער חלום. אַ פאַסטשקע,
די שענסטע פון אַלע, וואָס נאָר אין חלום איז מעגליך אַזא וואונדערליכע
שיינקייט, איז פון די נאהענטע בערג אַראָפּ, האָט גענעהענט צום פאַס-
טעך, האָט זיך נעפֿן אים אויף דער ערד אַראָפּגעלאָזט, האָט אַוועקגעלייגט
זיין קאַפּ אויף איר שויס, האָט אים צו איר וואַרימער מיידל-ברוסט
צוגעדריקט און האָט אים אויף די ליפֿן אַ הייסן קוש אָפּגעשטעמפֿלט.
פֿונ'ם קוש האָט זיך דער פאַסטעך אויפגעכאַפט, ער עפענט זיינע אויגן
און—חושי—דער חלום איז ווארהייט געוועזן! דיין קעניג, חושי, איז
צוריק א זינגער געוואָרן. (ניט אַ קוק צום היסל) שוין שפעט, חושי, דו
האָסט היינט קיין חלומות ניט געזעהען, קענסטו רוהיג גיין שלאָפֿן.

חושי. אַ גוטע נאַכט, קעניג, פאר דיר, קעניג, בין איך צו
יעדער רגע וואָך (גייט אין וויינשטיבל)

דוד. איך דאַנק, מיין פֿריינט (נעמט די האַרפע, טראכט א וויילע, שפילט)

אין דער שטילער נאַכט פֿון וואונדער
האָב איך וואונדער בייגעוואהנט,
מיט דער געטער-קרין פון ליבע
האָט מיין ליבסטע מיך געקרוינט — — —

איר אָטעם איז וויין, טריפֿן האָניג די ליפֿן,
די אויגן צוויי ליכטיגע זונען.
גאט אויף דער ערד האָט אַ שטערן פאַרלאָרן,
איך האָב אים געפונען — — —

אסף. (באווייזט זיך, שטעלט זיך אפ)
דוד. אַזוי שפעט, אסף, וואָס איז געשעהען?
אסף. בת-שבע האָט אָנגעקלאָפט אין טויער.
דוד. בת-שבע? לאָז זי אַריין.
אסף. (אפ.)

דוד. (גייט זי אנטקעגן)

בת-שבע. איך האָב מיך ארויסגעראַטעוועט אויילע פון מיין פאַרשליסונג און...

דוד. וואָס באַטייטן דינע ווערטער, בת-שבע, ווער האָט די הענה געהאַט?

בת-שבע. אוריה האָט מיך אין מיין צימער פאַרשפּאַרט און שומרים באַ דער טיר אוועקגעשטעלט, זיי זאָלן מיך נישט ארויסלאָזן, ביז ער וועט באַפעלן. זיי וועלן באַצאָלן מיטן לעבן, האָט ער געזאָגט.

דוד. וואָס פאַלט אים איין?

בת-שבע. אזוי, זאָגט ער, האָבן אים זיינע בעסטע פריינט געראָטן...

דוד. קוים וואָס איך האָלט איין מיין כעס אין איך הער דין אויס ביזן סוף.

בת-שבע. אָבער עס באַדראָט דיר אַ געפאַר, קעניג!

דוד. אַ געפאַר?

בת-שבע. יאָ, קעניג. אוריה האָט באַדראָט, אז ער וועט דין טויטן. האָב איך געזאָגט די שומרים, אז איך גיי דין וואַרענען, האָבן זיי דאָס לעבן זייערס איינגעשטעלט און האָבן מיך פרייגעלאָזט. זיי האָבן מיך אזוי גערירט מיט זייער געטריישאפט צו דיר...

דוד. איך פאַרשטיי קוים דינע רייד, בת-שבע. ער האָט דין פאַרשפּאַרט. פאַר וואָס?

בת-שבע. פאַר מיין ליבע צו דיר.

דוד. ווער האָט אים געזאָגט?

בת-שבע. איך אליין, קעניג. די שולד איז אין גאנצן מיינע. ער האָט מיך געפייניגט מיט זיין ליבע. איך האָב אים געזאָגט.

דוד. און ער?

בת-שבע. ער האָט מיך געוועלט טויטן. דערנאָך האָט ער זיך אָפּגעהאַלטן. ער האָט געענטפערט: אויב די שטערן ווערן פאַרלאָשן, ווען די זון גייט אויף, דאַרף מען פארלעשן די זון.

דוד. ער האָט געזאָגט? מאכט ער אין מיר שטום דעם מענטש און רופט דעם קעניג צום ווארט? מעג זיין דער קעניג לעבט און וועט נאָך געפינען אַ מיטל, זיינע קנעכט זאָלן זיינע באַפעלן אויספילן. חושי!

חושי'ס שטימע. איך ווער שוין פאַרטיג!
דוד. (צו בת-שבע) דו ביזט אזוי צופלאַטערט... דו ציטערסט... הינטער מינע פלייצעס קומט עס פאַר...

חושי. גרייט צו דינען, קעניג. וואָס איז געשעהען?

דוד. נישט פרעג. האסט מיט זיך דאס שרייב-געצייג? אדער ווארט,

רוף אהער אספן.

חושי. (אס)

אספ. (קומט)

דוד. גיי שוין און וואָס שנעלער, וועק אויף אוריה'ן, אויב ער שלאפט שוין, און זאָג אים אָן, אז דער קעניג האָט באַפוילן, ער זאָל קומען אומגעזאַמט, נישט פארשפּעטיגן אַ רגע.

אספ. איך גיי, קעניג. (אס)

דוד. און דו, בת-שבע, גיי אריין אין ווינשטיבל און באַרוהיג דין.

בת-שבע. (אומרוהיג) וואס וויל טאָן דער קעניג?

דוד. וואס אַ קעניג דאַרף טאָן. איך בעט דין (פירט זי אוועק)

חושי. (קומט מיטן שרייב-געצייג)

דוד. (קומט צוריק) ביזט גרייט, חושי? שרייב: צום אנפירער פון מיין מיליטער, יואב דער זון פון צרויה. איך באַפעל אוועקצושטעלן אוריה'ן תיכף אין שלאכט, איך זאָל אים מער קיין לעבעדיגן פאר מיינע אויגן נישט זעהען.

חושי. פארטיג, קעניג.

דוד. דערלאנג. (שרייבט אינטער) פאר'חתמ'ענען.

חושי. פארטיג, קעניג.

אספ. (קומט אריין) אט איז אוריה (אס)

אוריה. (קומט אריין) פריד צו דיר, קעניג.

דוד. דא האסטו אַ בריף, גיי מיט אים אומגעזאַמט צו יואבן אין לאַגער ביי רבה. ערגעץ נישט אפשטעלן זיך, נישט פארהאלטן זיך. ביז די זון וועט אויפגיין, מוז דער בריף זיין אין יואב'ס הענט.

אוריה. ווי דו באַפעלסט, קעניג. (שנעל אס)

דוד. און דו חושי, קענסט צוריק גיין שלאפן. איך האָף, אז היינטיגע נאַכט וועל איך מער דיין רוה נישט שטערן (נעמט די הארפע אין האנט און לייגט זי באלד צוריק אוועק) איבערגעריסן דאָס שענסטע ליד, וואָס איך האָב ווען אויף מיין גאַנצן לעבן געזונגען. (פארהאנג)

פערטער אקט

דאס צימער פון 1-טן אקט.

נדב. (שטייט אויף דער וואך)

אסף. (צירט אריין אלטורין, טראגט אין האנט דעם קעניג'ס הארפעט.) גיב

איבער די וואך, נדב, דיין אשמורה איז געענדיגט.

נדב. (איבערנעכנדיג די שווערס מיטן ארט אלטורין, פארטודיעט) אנ'אומ-

רוהיגער פרימארגן היינט געווען. דער קעניג האט שוין היינט צוויי אנ-

זאגער איינס נאכן אנדערן מיט געהיימע בריף צו יואב'ן אין לאגער גע-

שיקט. און יעדעס מאל קומט ער אליין ארויס פרעגן, אויב עס איז פון

שלאכטפעלד קיין נייע ידיעות ניט אָנגעקומען. געדיינק זשע, אלעזר,

ווי נאָר עפעס, זאלסטו אים אָנזאָגן די זעלבע רגע. ניט פאָרגעס, אלעזר,

דער קעניג איז היינט אנגעשטריינגט, ווי א שטורעם-וואַלקן.

אסף. (מיט א ויפּץ) מיר געפעלט עס ניט. עפעס, זעה איך, קומט

פאָר אין פאַלאַץ. נאָך סאַמע אין דער פריה האט די קעניגין מיכל גע-

שיקט נאָך אוריה'ן, מען האט אים אין דער היים ניט געפונען. ער איז

ערגעץ פאַרשוואונדן. דער קעניג זאָל אים האָבן ערגעץ מיט א בריף

געשיקט. די וואך ביים גרויסן שטאָט-טויער האט דערציילט. מיכל איז

שוין ביי נתן-הנביא געווען. אפשר א גאַנצע שעה האט זי זיך געזאמט.

אביגיל איז אויך שטאַרק צוטראָגן. איין גאָט ווייס, וואָס פאַר אַ זאַכן

דאָ גרייטן זיך. — אלעזר, דאָ לייג איך אוועק די האַרפע. איך האָב זי

היינט אין דער פרי אין וויינגאָרטן געפונען. סאַמער פרעגט ער.

נדב. עס זאָל נאָר קיין ביז ניט געשעהען.

אסף. יהוה זאָל אָפהיטן דעם קעניג דוד!

אסף און נדב. (אפ)

דוד. (אויפן פנים קענטניג, אז ער האט פארבראכט א שלאפלואע נאכט. די

שטימע אנ'אומרוהיגע, הייזעריגלעך) ניט געקומען קיינער?

אלעזר. ניט געווען, קעניג.

דוד. (גייט צום פענסטער, קוקט א וויילע) אלעזר, לאָז אריין, מען קומט.

אלעזר. (עפעס די טיר)

אנזאָגער. (קומט אריין, בוקט זיך)

אלעזר. (גייט ארויס)

דוד. רייד.

אָנזאָגער. פון יואב'ן, קעניג. פון לאַגער ביי רבה. יואב האט

געשיקט אָנזאָגן, אז אונזער מיליטער האט שטאַרק געליטן אין שלאכט.

דער שונא האט געוואָרפן זיינע פיילן...

דוד. (רייסט אים איבער) איך האָב געשיקט שלוחים. זיינען זיי

געקומען?

אָנזאָגער. זיי האָבן געאיילט, ווי נאָר מעגליך, קעניג. איך האָב

זיי באַגעגנט באלד, ווי איך בין פון לאַגער ארויס.

דוד. אָ (לאזט זיך אראפ אויפן שטול, אבער שטארק זיך באלד) האט

דאָס מיליטער שטאַרק געליטן?

אָנזאָגער. דער שונא האט געוואָרפן זיינע פיילן, אזוי ווי אַ

האַגל, ס'זיינען אַ סך...

דוד. און אוריה?

אָנזאָגער. געפאלן איך שלאכט, קעניג.

דוד. געפאלן (לאזט זיך צוריק אראפ אויפן שטול) גענוג. ביזט פריי.

אָנזאָגער. (בוקט זיך, אפ)

אביגיל. (קומט אריין) איז דאָ ווער געוועזן?

דוד. ידיעות פון יואב'ן.

אביגיל. דו שרעקסט מיך, קעניג, מיט דיין אויסזעהן.

דוד. אוריה איז געפאלן אונטער די ווענט פון רבה.

אביגיל. אך, דאָס אומגליק האט פאַסירט! (פארברעכט מיט די הענט)

דוד. (הויכט זיך אויף, שטאַרק דערשלאגן, גייט צו זיך אין צימער)

מיכל. (קומט אריין) דו ווייסט שוין די ניס?

אביגיל. (שאקלט מיטן קאפ) יא, איך ווייס.

מיכל. וואָס, זאָגסטו ניט צו אַזאַ קעניגליכער ענדע...

אביגיל. וואָס זאָל איך זאָגן, וואָס זאָל איך ריידן.

מיכל. וואָס זאָלסטו זאָגן, וואָס זאָלסטו ריידן... מען וועט שוין

זאָגן און ריידן אהן דיר, אהן מיר אויך. עס וועט שוין גענוג זיין פאַר

אונז, אלע דו ווייסט, וויפל שונאים דוד האט, וואָס פארגינען אים ניט

דעם קעניג-שטול. דו מיינסט, זיי וועלן שווייגן? כל זמן דו-יך איז גע-

גאַנגען גוט, האָבן זיי זייער גיפט אזוי ווי די שלאַנגען באַהאַלטן. איצט

וועלן זיי ניט שווייגן אַזאַ גליקליכער צופאַל פאַר זיי.

אביגיל. וואָס ווייס איך.. וואָס ווייס איך... אַך, אַזאַ אומגליק!
אַזאַ אומגליק. ווי וועט עס דוד איבערלעבן?
מיכל. ווי וועט עס דוד איבערלעבן... ענדליך פאַרשטיי איך דיך
אין גאַנצן ניט, אַביגיל... דו גיסט זיך גאָר קיין חשבון ניט אָפּ, וואָס
פאַר אַ געפאַר עס שטייט אונז פאַר. אונז... אונז... דו פאַרשטייט: אונז...
אס. (קומט אריין א צוטרעטער).

אביגיל. וואָס ביסטו אַזוי צוטרעגן, אָס? וואָס איז?
מיכל. ער האָט אויך דאָס אומגליק צו געהערן צום פאַלאַץ.
אס. מענטשן פון שלאַכטפעלד זיינען אנגעלאָפּן. גלייך נאָכן אָנ-
זאָגערוינען זיי געקומען. לויפן זיי איצט איבער די הייזער און העצן קעגן
דוד'ן. דער עולם קלייבט זיך אַרום זיי, הערט זיי אויס. עס איז זעהר
אומרוהיג אין גאָס.

מיכל. לייכט געווען פאַראויסצוזעהען (צו אס) גיי צוריק אין
גאָס, אָס. וואָס דו וועסט הערן, זאָלסטו גלייך קומען זאָגן.
אס. איך גיי, קעניגין. (אפ).

מיכל. לויפט איצט אַרום די שלאַנג פון שנאה און האס איבער
די גאַסן און מערק, און זי דרינגט אַריין אין די הייזער און פאַר'סמ'ט
די הערצער פון פאָלק, און עס ווערט צובלאָזן אַ העלישער פייער. וואו
זשע איז דוד? וואָס זשע שווייגט ער און אויף וואָס וואָרט ער?
אויב אָננעמען מיטלען, מוז מען אָט שוין, די רגע. האָב איך עס דען
ניט פאַראויסגעזעהען?

אביגיל. אַך, מיכל, מיכל, וואָס האָסטו געטאָן? וואָס האָסטו
געטאָן?

מיכל. איך האָב געטאָן? און דיינע ליפן האָבן דאָס געקענט
ארויסריידן! א, אַביגיל, דו זוכסט די שולדיגע ניט דאָרט, וואו זיי זיי-
נען. דאָס האָסטו דאָך נאָר כסדר געטאָן און פאַרטיידיגט דעם קעניג אין
אַלע זיינע פאַרברעכנס און איצט וועלן מיר אַלע דארפן באַצאָלן.
אַבער איצט איז צו שפעט צו ריידן. איצט מוז מען טאָן, וואָס מען קען,
כדי צו פאַרהיטן פון אַנ'אומגליק.

אביגיל. דאָס אומגליק איז געשעהען. וואָס קען מען אַצינד
מאָכן?

מיכל. איך זעה, מיט דיר וועל איך זיך ניט צונויפריידן. וואו

איז דוד? די ריכטיגע צייט פאַר התבודדות... דור! (קלאפט אין ווין טיר).
דוד. (גייט ארויס).

מיכל. וואָס איז? זעהט נאָר, ווי רוהיג ער איז! ווי רוהיג
ער איז! דו האסט דאָך אַ אומשולדיגן מענטשן ערמארדעט.
דוד. ניט דו וועסט מיך משפּט'ן, מיכל.

מיכל. ביי גאָט, ניט רייד אַצינד וועגן משפּט'ן, אין גאָס גיי
ארויס און זעה, וואָס דאָרט טוט זיך... די געשיכטע ווייסט צו דערציילן
פון אַוועלכע זאָכן. דיין געליבט פאָלק... ווי שנעל און גרינג דאָס פאָלק
האָט זיך פון שאול'ן אָפגעקערט, און אים האָט מען ליב געהאַט ניט
ווייניגער פון דיר, — היינט וועלן דיינע שונאים רייד פאָלן אויף אַ דאנק-
בארן באדן — דו האָסט זיך וועגן דעם אַזוי גוט פאַרוואָרגט!

דוד. דעם נאָמען קעניגין האָסטו מורא צו פאַרלירן? זיי רוהיג,
מיכל! שאולס טאָכטער וועסטו אייביג בלייבן.

מיכל. אַ, פאַרבלענדעטער, דו האָסט זיך קיינמאָל ניט צוגע-
הערט צו מיינע רייד, טאָ זאָל דיך איצט דיין לייכטזין באַשטראָפן!
דוד. אומזיסטע רייד, מיכל... דיך וואָלט איך איצט ווייניגער ווי
יעדן אנדערן וועלן זעהען.

מיכל. ווי רוהיג ווי קעניגליך! אלעזר, מיין אויבער-מאנטל!
(אלעזר דערלאנגט) צו נתנען וועל איך איילן. אויב דער קעניג אליין
ווייסט ניט, וואָס ער האָט צו טאָן, וועלן אים אפשר אנדערע לערנען.

חוש. (קומט אריין) די גאָס איז זעהר אומרוהיג, קעניג.
מיכל. אָט הערסטו... האָסטו דיין האַרץ פאַר דיינע נאהענטע
פאַרמאָכט, טאָ זאָלן דיך ווייניגסטנס דיינע אויערן איבערצייגן (אפ).

חוש. דיינע שונאים, קעניג, העצן דאָס פאָלק. דער עולם וואָרפט
די אַרבעט און מען קלייבט זיך אויף די פלעצער.

דוד. דאָס האָב איך שוין געהערט, חושי.
חושי. אָבער די לאַגע ווערט געפערליך. מען האָט געדאַרפט

אָננעמען מיטלען, קעניג.
דוד. דו האָסט מורא, חושי?

חושי. איך האָב מורא פאַר מיין קעניג.
דוד. פאַר דיין קעניג, חושי? האָט דיין קעניג אַ זינד באַ-

גאַנגען...

ח ו ש י. (שווייגט).

ד ו ד. דארפסט נישט שווייגן... מעגסט ריידן...

ח ו ש י. דער קעניג האט פארבאטן צו חנפ'ענען... אפשר וועט דער קעניג באפעלן ארויסשיקן מיליטער און צוטרעבן דאס פאלק, איידער עס איז נאך נישט שפעט.

ד ו ד. (שטריינג) גאט באוואר, חושי!

א ל ע ז ר. (קומט אריין) נתן הנביא.

ח ו ש י. (אם).

ד ו ד. (שאקלט מיטן קאפ אויף יא).

א ל ע ז ר. (אם).

נ ת נ. (קומט אריין) דער קעניג זאל אנטשולדיגן. עס האט א פארברעכן פאטירט. צוויי מענשן האבן געוואהנט אין א הויף, אן'ארימער און א רייכער. דער רייכער האט געהאט פיל פיל, און דער ארימער האט געהאט נאך איין-איינציג שעפעלע, וואס ער האט דערנעהרט צוגלייך מיט זיינע קליינע קינדער פון די לעצטע ביסנס און האט געציטערט איבער דעם, ווי איבער א קליין קינד. איז געקומען צום רייכן א גאסט. האט ער ארויסגעגרייט ביים ארימער זיין איין-איינציג שעפעלע, האט עס געקוי-לעט און אויסגעקאכט פארן גאסט. לאז דער קעניג משפט'ן.

ד ו ד. האט זיך צווישן מיין פאלק געפונען אזא מיטן לעבן דארף ער באצאלן פאר דעם שעפעלע—דער מזדער!

נ ת נ. דו האסט געמשפט קעניג... ווייסטו, וועמען דו האסט פאר'משפט, קעניג? זיך אליין האסטו פאר'משפט, ווארום ווער איז דער רייכער, אויב נישט דו, קעניג, וואס דו האסט א סך פרויען, און יהוה האט דיר מיט אלע וועלטליכע תענוגים באשאנקען, און ווער איז דער ארימער, אויב נישט אוריה, וואס דו האסט אוועקגע'גנב'עט דאס הארץ פון זיין פרוי, און דו האסט אוריה'ן אונטערגעשטעלט אונטער'ן שווערט פון בני-עמון—אדער עס האבן דיר פרויען געפעלט צווישן די טעכטער פון ישראל? א, דו גאט געזאלבטער, וואס יהוה האט דיר אוועקגעשטעלט צו פיסערן זיין פאלק און וואס וועסטו טאן, אויב יהוה וועט בא דיר אפנעמען דיין קעניגרייך און וועט עס אוועקגעבן א צווייטן, א בעסערן פון דיר.

ד ו ד. איך האב דיר אויסגעהערט, נביא, און דיינע ווערטער האבן נישט גרינגער געמאכט מיין הארץ און האבן פון אים דעם שווערן שטיין נישט אראפגענומען. איך האב בא יהוה קיין קעניגרייך קיינמאל נישט געבעטן און בין עס שטענדיג גרייט אפצוגעבן א בעסערן פון מיר. נישט דערמיט קען מיך יהוה באשטרעפן און נישט אין דיינע ווערטער איז יהוה, נביא, נ ת נ. אבער עס טאר זיך נישט אפזאגן א קעניג פון דער הייליגער שליחות, אין וועלכע יהוה האט אים געשיקט, און דו ביזט נישט מער אין דיין רשות, דוד. אז עס זינדיגט א מענש, קען אים יהוה מוחל זיין, אבער אז עס זינדיגט א קעניג, דארף אים פריהער דאס פאלק מוחל זיין, און וואס וועל איך טאן, אויב דאס פאלק וועט דיר פארהאסן און וועט ווידער בלייבן אהן א קעניג, און דער בונד, וואס איז מיט אזוי פיל מיה געשלאסן געווארן צווישן די שבטים, וועט צוריסן ווערן, און זיי וועלן איינציגווייז ווידער ארונטערפאלן אונטער דער מאכט פון די שונאים, און אויף דיין קאפ וועט פאלן די שולד—אזוי זאגט יהוה. (אם)

ב ת - ש ב ע. (קומט שנעל אריין) א, ווי אומגליקליך איך בין (פאלט דור'ן צו די פיס).

ד ו ד. שטיי אויף, בת-שבע.

ב ת - ש ב ע. (שטייט אויף) וואס האב איך געטאן. וואס האב איך געטאן. (פון דער גאס דערטראגט זיך א טומל).

ד ו ד. דו האסט גאר נישט געטאן, בת-שבע, די שולד איז אין גאנצן מיינע.

ב ת - ש ב ע. איך האב אזוי מורא. איך האב מיך קיים מיטן לעבן גערעטעט—דאס פאלק האט זיך אזוי צושטורעמט.

ד ו ד. בארוהיג דיר, בת-שבע.

ש ט י מ ע נ פ ון ג א ס. — אזא אכזריות!

— נידער מיט דוד'ן!

מ י כ ל. הערסטו שוין, ווי מעכטיג עס האט זיך צושטורעמט די ליבע פון פאלק צום קעניג... אזוי ווי א ים, וואס פארפלייצט. איצט קענסטו שניידן די פרוכט, וואס דו האסט פארזייט. דו האסט געזונגען פאר זיי, דו האסט געטאנצט פאר זיי, איצט בריינגען זיי דיר דיין לוין. זעט נאך, די אומפארשעמטע. זי איז אויך געקומען שניידן די פרוכט

פון דינע מעשים? ווינט האָסטו געזיט, בת-שבע, און שטורעם וועסטו שניידן.

שטימען פון גאס. — נידער מיט דוד'ן!

— פרויען האָט אים געפעלט?

מיכל. אויף וואָס זשע נאָך וואָרט דער קעניג דוד? דארפן מיר אַלע אומשולדיגע צוגלייך מיט אים טיילן די שטראָף? דאָרף דער דונער פאַלן אויך אויף אונזערע קעפּ? בת-שבע, קעניגין בת-שבע, זאָג אויך דעם קעניג דוד, אַז ניט אַ צייט פון שווייגן איז איצטער, נאָר פון טאָן. דאָכט זיך, דו האָסט אין דעם אַלעם ניט קיין קליינעם חלק. לערן זשע זעם קעניג ווי אַזוי צו באַרוהיגן דאָס פאָלק.

חוש'י. (לויפט אריין) קעניג, איך האָב באַוואָפנט די גאַנצע שמירה. זיי שטייהען אין הויף. באַפעל, קעניג, און זיי וועלן מיט די שווערדן צוטרייבן דאָס פאָלק.

אַביגיל. וואָס וועט דאָ ווערן... וואָס וועט דאָ ווערן (טולעט וויד צו כת-שבע'ן)

מיכל. באַ וועמען פרעגסטו? מיר האָבן זיך דען אויף וועמען צו פאַרלאָזן? רעטע, ווי דו קענסט!

חוש'י. (וויל גיין)

דוד. (שטריינג) פאַר קיין פאַל ניט, חוש'י!

שטימען. נידער מיט דוד'ן!

— נעמט אים פון פאַלאַץ ארויס!

— פאַרשטיינען אים!

— פאַרשטיינען!

דוד. (הויבט זיך אויף, גייט אנטשלאסן צום טיר)

מיכל. וואנזיניגער! וואוהין גייסטו? זיי וועלן דיך אויף שטיקער צורייסן. און אונז אַלע וועלן זיי מיט שטיינער פאַרוואַרפן.

חוש'י. קעניג!

אַביגיל. איך גיי אויך מיט דיר!

דוד. איך בעט דיך, אַביגיל... (גייט צו דער טיר)

חוש'י. (נאך דוד'ן)

אַביגיל. זאָל יהוה אראָפקוקן אויף אונזער טרויער!

בת-שבע. (פאלט אויף די קניא און לייגט צונויף די הענט אין א געבעט)

(איידער דוד גייט ארויס, רייסט זיך דאס פאלק ארוין אין ציטער)

שטימען פון פאלק. — אָט גייט ער!

— אָט איז דער מערדער!

— זאָל ער זאָגן!

— פאַרשטיינען!

— ניין, זאָל ער זאָגן!

— שטילער! שטילער!

— לאָזט הערן!

— לאָזט הערן!

דוד. אייער קעניג איז אין אייערע הענט. ער האָט שווער גע-
זינדיגט פאַר יהוה און פאַר אייך. משפט אים. ער איז אין אייערע הענט.

שטימען פון פאָלק — פאַרשטיינען!

— שווייגט!

— נידער מיט דוד'ן!

— לעבן זאָל דוד!

(עס הערן זיך קלעפּ. עפעס ווערט ציבראכן, אין פאלק א געראנגל)

שטימען. שטילער! שטילער!

— דער קעניג וויל ריידן!

— לאָזט הערן! לאָזט הערן.

דוד. קינדער פון ישראל. אייער קעניג האָט שווער געזינדיגט. איר דארפט ניט דעם טרויער פון היינטיגן טאָג מיט אייערע קריגערייען און מחלוקת'ן פאַרגרעסערן. אייער קעניג איז אין אייערע הענט. איך אַנטזאג מיר פון דער מלוכה און וועל זי איבערגעבן אַ בעסערן פון מיר, וועמען יהוה און איר וועלן אויסוויילן.

מיכל. ער אַנטזאגט זיך פון טראָן — אַ דער וואנזיניגער. אצינד זיינען מיר אַלע פאַרלאָרענע!

נתן. (קומט פון צווישן פאלק)

שטימען. — מיר דארפן ניט קיין בעסערן קעניג פון דוד'ן!

— נידער מיט דוד'ן!

— נידער!

— שטילער, שטילער, נתן-הנביא וויל ריידן!

— נתן-הנביא!

נתן. קינדער פון ישראל! א שווערע זינד איז באגאנגען אייער קעניג, אבער היט אייך, איר זאלט צוזאמען מיטן קעניג ניט פארמשפטן צו שאנד און צו שפאט אויך זיך מיט אייערע פרויען און קינדער. יהוה האט אייך דורך זיין געזאלבטן אין איין בונד צונויפגעבונדן, וואס האלט אייך אינאיינעם און מאכט אייך שטארק און ווארפט אייער מורא אויף די ארומיגע פעלקער, און וועט איר צורייסן דעם בונד, וועט ווידער אהן-מעכטיג בלייבן יעדער שבט באזונדער און אייערע ווילדע שכנים וועלן ווידער פארברענען אייערע הייזער, און זיי וועלן חרוב מאכן אייערע וויינגערטער, אייערע פרויען און קינדער וועלן זיי אין געפאנגענשאפט נעמען און אייך וועלן זיי איבערגעבן צום שארף פון שווערד. שווער גע-זינדיגט האט אונזער קעניג קעגן יהוה, דארפן מיר אלע אויסהויבן אונ-זער געבעט צו יהוה, ער זאל מוחל זיין דעם קעניג און אפמעקן זיין שווערע זינד (הויבט אויף די הענט אין דער הויך)

מיכל. צו קושן די גאלדענע ווערטער!
שטימען. — גאט רעט מיט דיינע ליפן, געטליכער מאן!
— לעבן זאל דוד!

— צוריק אין די געצעלטן, קינדער פון ישראל!
בת-שבע. (מיט א ויפן פון פארגרינגערונג) דער קעניג איז גערעטעט!
(ווייל אוועקגיין).

אביגיל. וואו גייסטו, מיין קינד?
בת-שבע. איך גיי אנטקעגן לעבן, איך גיי אנטקעגן טויט—ווייס איך, וואו איך גיי—דער קעניג איז גערעטעט!
אביגיל. מיט מיר קום, בת-שבע, צו מיר אין צימער וועל איך דיר בריינגען. דאָרט איז פאראן אַן אָרט, וואו דער קעניג פלעגט ליב האבן צו זיצן, ביים פענסטער, וואָס גייט אין וויינגארטן אַרויס... דאָרט וועסטו רוהען.

בת-שבע. אַ מיין גוטע אביגיל!
אביגיל. דיר וועל איך איבערגעבן מיין אָרט... דיר וועל איך פארטרויען מיין קעניג! (ביידע אפ)

ס'פאלק (צוגייט זיך)
מיכל. געטליכער מאן, דו ביסט אונזער רעטער! אַ, וואו וואָלט איך די אויגן אַהינטאָן פאר חרפה.

חוש. ווי שרעקליך דאָס פאלק איז, אז עס צושטורעמט זיך—
איך קען נאָך ביז אַצינד צו זיך ניט קומען.

אביגיל. (קערט זיך אום, גייט צו דוד'ן, קושט דעם וויס פון זיין קלייד)
דוד. (נערירט, גיט זיך א וויש די אויגן)

מיכל. מערקווירדיג, ווי רוהיג דוד בין ישי איז געווען, ווען די גע-פאר האט די אויגן געשטאָכן און ווי צוטרעגן ער איז אַצינד, ווען די רעטונג איז געקומען... ווי אַבלינדער שטרויכלט דער קעניג אין זיין קע-ניגליכן וועג.

נתן. דאָס פאלק האָט מוחל געווען דעם קעניג, וועט אויך יהוה אפמעקן זיינע זינד. יאָ-יאָ, אַ טרויעריג בלעטל וועט היינט צוקומען צו מיינע פארמעטן, אַ טרויעריג בלעטל. (אפ)

אלעזר. (קומט אריין) יואב קומט אָן.
יואב. איך האָב אַזוי געאיילט. מען האָט געמוזט פריער די לאַגע וואָס שנעלער אין גלייכגעוויכט בריינגען און איך האָב מיך פריער פון שלאַכטפעלד ניט געקאָנט אָפרייסן. מיר איז קלאָר געווען, אז דאָס פאלק קען ווערן אימרוהיג. אָבער איך זעה, איר האָט זיך באַגאנגען אָהן מיר; איך בין זעהר צופרידן. דאָס פאלק איז נאָך אַזוי רוי און ניט אַיינגעהאַלטן; דאָס פאלק קען קוים דעם צווייטן אידישן קעניג אַצינד. אָבער שטריינגער דאָרף מען צו אים ווערן, און העפטיגער דאָרף מען מיט אים לערנען די געזעצן פון קעניג און קעניגטום.

מיכל. האָניג טריפן דיינע ליפן, יואב: דאָס זיינען ווירקליך קע-ניגליכע רייד. אָבער געלויבט איז יהוה, דער שרעק איז אַריבער, און מיר מעגן עפענען אונזערע העדצער קעגן דער פרייד פון דער גרויסער רעטונג (מאכט צורעכט אויף זיך די בנדים).

יואב. (קוקט אויף דוד'ן) איך זעה, איר האָט דאָ דעם קעניג פיל שמערצן פארשאַפט. איך וועל באַפעלן—די שפילער און זינגער זאָלן קומען, וועלן זיי מיט פרייליכע מזמורים די וואָלקנס צוטרײַבן.

דוד. איר קלייבט זיך... אַ שמחה צו פראַווען.
מיכל. דער קעניג איז ניט צופרידן, וואָס נתן-הנביא האָט אים פון טויט און אייביגער שאַנדע גערעטעט.
חוש. איך בין ממש גליקליך!

יואב. מיר מעגן זיך פילן גליקליך. א איבערקערעניש אין לאנד
וואלט איצט דאס גרעסטע אומגליק געוועזן.
דוד. יא, עס ווערט מיר קלאר. איר האט אייער רוהיגקייט בא-
זארגט, אייער זיכערקייט. דאס פאלק האט איר פארזארגט מיט א קעניג
אויף ווייטער. יהוה'ן וועט איר מיט א קרבן פארגיטיגן. און מענשן-פיין
און הארצנס-טרויער...

מיכל. וואס זשע נאך וואלט פארלאנגען דער קעניג?
דוד. איך פארלאנג מער גארנישט, מער גארנישט. פארלאזט מיך
נאך... אלע. לאזט מיך אליין.

יואב. דער קעניג איז מיד. לאמיר אים ניט שטערן (אלע אפ)
דוד. אלעזר!

אלעזר. (קומט אריין) וואס באפעלט דער קעניג?
דוד. פארמאך די טיר און לאז קיינעם ניט אריין. ווי קומט
אהער מיין הארפע?

אלעזר. אסף האט זי היינט אין דערפריה אין וויינגארטן גע-
פונען. דער קעניג האט זי דארט פארגעסן (אפ)

דוד. (נעמט די הארפע אין האנט) מיין אומגליקליכע פארשטומטע
הארפע (ברעכט אויס אין א געוויין) וואס האב איך געטאן! (די הארפע
פאלט ארויס פון די הענט, צוברעכט זיך מיט א קלונג פון די שטרונגעס, דוד
פאלט אויף דער ערד) א, יהוה! (פויע)

אביגיל. (באווייזט זיך פון איר צימער, גייט שטיל צו צו דוד'ן,
לאזט זיך אראפ נעבן אים אויף דער ערד, קישט דעם זיידן קלייד)
ערלויב מיר, קעניג, צוזאמען מיט דיר דיין ווייטאג צוטיילן... בת-שבע'ן
האב איך צו זיך אין צימער גענומען... זי איז אזוי טרויעריג, אזוי
טרויעריג...

לאנגזאם פארהאנג.
(ענדע).

פרייז 20 רובל.